

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI GRAĐANSKI SUD U ZAGREBU
Ulica grada Vukovara 84

Poslovni broj: P-6069/2022-34

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski građanski sud u Zagrebu, sudac toga suda Nikola Raguz kao sudac pojedinac u pravnoj stvari tužiteljice Tatjane Beštak iz Zagreba, I. Ravnice 2e, OIB 94402673025, koje zastupa odvjetnik Matko Novinc iz Zagreba, protiv tuženika Addiko bank d.d. iz Zagreba, Slavonska avenija 6, OIB 14036333877, koje zastupa odvjetnik Hrvoje Matić iz Zagreba, radi isplate, nakon održane glavne i javne rasprave 14. rujna 2026. godine, u nazočnosti zamjenika punomoćnika stranaka, dana 30. rujna 2026. godine,

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se da su ništetne odredbe čl. 2. i čl. 4. Ugovora o kreditu br. 066-107/2008 od dana 13.03.2008. godine koji su sklopili prednik tužiteljice Josip Beštak, kao korisnik kredita i tuženik ADDIKO BANK d.d., kao kreditor u dijelu u kojem je ugovorena otplata kredita uz korištenje valutne klauzule vezane za CHF.

II. Nalaže se tuženiku ADDIKO BANK d.d., platiti tužiteljici Tatjani Beštak, iznos od 11.915,95 EURA s zateznom kamatom koja teče na svote u eurima:

34,71	1.11.2008.
5,22	3.12.2008.
43,68	1.1.2009.
49,57	3.2.2009.
52,23	3.3.2009.
44,89	1.4.2009.
46,30	1.5.2009.
35,08	2.6.2009.
26,82	1.7.2009.
29,01	1.8.2009.
33,37	1.9.2009.
32,99	1.10.2009.
28,59	3.11.2009.
36,85	1.12.2009.
43,47	1.1.2010.
52,89	2.2.2010.

50,73	2.3.2010.
63,52	1.4.2010.
61,09	1.5.2010.
65,82	1.6.2010.
106,75	1.7.2010.
98,32	3.8.2010.
124,06	1.9.2010.
115,17	1.10.2010.
100,86	3.11.2010.
131,04	1.12.2010.
165,11	1.1.2011.
138,62	1.2.2011.
148,81	1.3.2011.
136,98	1.4.2011.
139,13	1.5.2011.
189,20	1.6.2011.
194,08	1.7.2011.
235,91	2.8.2011.
214,42	1.9.2011.
190,90	1.10.2011.
178,90	1.11.2011.
177,18	1.12.2011.
187,83	1 .1.2012.
197,12	1 .2.2012.
198,36	1 .3.2012.
191,94	1 .4.2012.
196,28	1 .5.2012.
199,25	1 .6.2012.
194,25	1 .7.2012.
195,57	1 .8.2012.
191,82	1 .9.2012.
183,84	2 .10.2012.
192,47	1 .11.2012.
196,61	1 .12.2012.
193,59	1 .1.2013.
177,32	1 .2.2013.
191,14	1 .3.2013.
192,35	3 .4.2013.
186,93	1 .5.2013.
170,09	1 .6.2013.
169,66	2 .7.2013.
173,79	1 .8.2013.
180,43	1 .9.2013.
189,62	1 .10.2013.
184,88	1 .11.2013.
188,24	1 .12.2013.

192,04	1 .1.2014.
163,14	1 .2.2014.
167,34	1 .3.2014.
165,97	1 .4.2014.
161,32	1 .5.2014.
159,83	1 .6.2014.
160,51	1 .7.2014.
165,78	1 .8.2014.
170,22	2 .9.2014.
169,30	1 .10.2014.
173,14	1 .11.2014.
175,74	2 .12.2014.
174,21	1 .1.2015.
174,64	1 .2.2015.
174,64	1 .3.2015.
174,64	1 .4.2015.
174,64	1 .5.2015.
174,64	2 .6.2015.
174,64	1 .7.2015.
174,64	1.9.2015.
174,64	1.10.2015.

do isplate do 31. srpnja 2015. godine po stopi određenoj za svako polugodište uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za pet postotnih poena, od 1. kolovoza 2015. godine do 31. prosinca 2022. godine po stopi određenoj za svako polugodište, uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima, izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, te od 1. siječnja 2023. godine do 29. prosinca 2023. godine po stopi određenoj za svako polugodište uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvoga kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotnih poena i od 30. prosinca 2023. godine do isplate po stopi određenoj za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za svako polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi za dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, koja referentna stopa je kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, a u roku od 15 dana.

III. Odbija se dio tužbenog zahtjeva tužitelja Tatjane Beštak koji glasi:

"Nalaže se tuženiku ADDIKO BANK d.d., Slavenska avenija br. 6, Zagreb, OIB: 14036333877, da tužiteljici Tatjani Beštak, Zagreb, I. Ravnice 2E, OIB: 94402673025, s osnove razlike neotplaćenog iznosa glavnice na dan 30. rujna 2015.g. isplati iznos od 7.620,15 EUR zajedno sa zakonskom zateznom kamatom tekućom od 01.10.2015.g. pa do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na

razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunatim za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za 3 postotna poena, a za razdoblje od 1. siječnja 2023. do 29. prosinca 2023. po stopi, koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, od 30. prosinca 2023. godine po stopi određenoj za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, dok je referentna stopa kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, u roku od 15 dana pod prijetnjom ovrhe."

IV Nalaže se tuženiku ADDIKO BANK d.d. naknaditi trošak parničnog postupka tužitelju Tatjani Beštak u svoti od 1.691,27 eura s zateznim kamatama od 30. rujna 2026. godine do isplate, po stopi određenoj za svako polugodište uvećanjem referentne stope za tri postotna poena pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, a referentna stopa je kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, u roku 15 dana.

Obrazloženje

1. Tužitelj u tužbi od 14. studenoga 2022. godine tvrdi da je prednik tužiteljice Josip Beštak, Zagreb, Ante Jakšića 43, OIB: 98344986046 dana 13.03.2008. godine s tuženikom sklopio Ugovor o kreditu br. 066-107/2008 sa sporazumom o osiguranju novčane tražbine na iznos od 160.000,00 CHF. Dana 05.11.2015. godine ugovorne strane su sklopile Aneks uz Ugovor o kreditu br. 066-107/2008 sa sporazumom o osiguranju novčane tražbine. Navedenim Dodatkom su stranke izvršile konverziju Ugovora o kreditu br. 066-107/2008.

Prednik tužiteljice je preminuo dana 08.08.2019. godine te ga je u odnosu na prava i obveze iz predmetnog Ugovora o kreditu naslijedila tužiteljica kao supruga ostavitelja i to temeljem rješenja o nasljeđivanju javnog bilježnika Amire Predovan od 19.12.2019., broj O-1743/119, UPP/OS-99/19 i temeljem rješenja o naknadno pronađenoj imovini javnog bilježnika Amire Predovan od 01.08.2022., broj O-1743/19, UPP/OS-99/19. Obzirom da je tužiteljica univerzalna sljednica korisnika kredita, po samom zakonu ima aktivnu legitimaciju za podnošenje tužbe u ovoj pravnoj stvari.

- rješenje o naknadno pronađenoj imovini javnog bilježnika Amire Predovan od 01.08.2022., broj O-1743/19 Člankom 2. Ugovora o kreditu tuženik je odobrio i stavio na raspolaganje predniku tužiteljice namjenski stambeni kredit u iznosu od 160.000,00 CHF u kunsnoj protuvrijednosti po srednjem tečaju tuženika važećem na dan korištenja kredita. Prednik tužiteljice se obavezao isti iznos kredita, uz valutnu klauzulu, s pripadajućim kamatama vratiti u vrijeme i na način utvrđen istim

Ugovorom. Ugovorne strane ugovorile su sukladno čl. 4. navedenog ugovora kako se kredit otplaćuje u mjesečnim anuitetima u iznosu od 907,46 CHF, u kunsnoj protuvrijednosti obračunatim po srednjem tečaju tuženika za CHF na dan dospijeca. Dana 05.11.2015. godine ugovorne strane su sklopile Dodatak ugovoru o kreditu temeljem Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju (NN 102/2015), konverzija kredita u kredit uz valutnu klauzulu u EUR. U trenutku isplate kredita tečaj CHF po srednjem tečaju tuženika u odnosu na Kunu iznosio je 4,562 Kn za 1 CHF. U odnosu na predmetni tužbeni zahtjev koji se odnosi na utvrđenu ništetnost valutne klauzule tužiteljica se poziva na presudu Visokog trgovačkog suda br. PŽ-6632/2017 od dana 14.06.2018. godine kojom je odbijena žalba i ovdje tuženika (povodom kolektivne tužbe), te je utvrđeno kako je

ovdje tuženik u razdoblju od 01.04.2005. godine do 31.12.2008. godine povrijedio kolektivne interese i prava potrošača korisnika kredita zaključujući ugovore o kreditu koristeći u istima ništetne i nepoštene ugovorne odredbe u ugovorima o potrošačkom kreditiranju – ugovorima o kreditima na način da je ugovorena valutna klauzula uz koju je vezana glavnica švicarski franak, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja predmetnih ugovora nisu kao trgovci potrošača u cijelosti informirali o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljenoj na potpunoj obavijesti, a tijekom pregovora i u svezi zaključenja predmetnih ugovora o kreditu, što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, pa su time tuženi postupili protivno odredbama Zakona o zaštiti potrošača. Protiv navedene odluke poslovne banke, pa i tuženik, su uložili reviziju, te je Vrhovni sud RH u predmetu Rev-221/2018 donio presudu i rješenje kojom se revizije tuženika, a kojima je utvrđeno da su te banke u određeno navedenim razdobljima povrijedile kolektivne interese i prava potrošača korisnika kredita sklapanjem ugovora o kreditu koristeći u njima nepoštene i ništetne ugovorne odredbe ugovaranjem valute uz koju je vezana glavnica švicarski franak, sve suprotno odredbama čl. 81., čl. 82. i čl. 90. Zakona o zaštiti potrošača, odbijaju kao neosnovane. Na str. 19. obrazloženja presude i rješenja Vrhovnog suda RH br. Rev-2221/2018 navodi se:

“Povodom tog ukidnog rješenja Vrhovnog suda RH, drugostupanjski sud je ponovno odlučujući o žalbama tuženih banaka protiv prvostupanjske presude u dijelu kojim je prihvaćen tužbeni zahtjev tužiteljice vezano za povredu kolektivnih interesa i prava potrošača korisnika kredita vezivanjem glavnice iz ugovora o kreditu za valutu CHF potvrdio prvostupanjsku presudu utvrdivši na temelju isprava i izvedenih dokaza koji se nalaze u spisu, suprotno utvrđenju prvostupanjskog suda, da su takve ugovorne odredbe iz ugovora o kreditu svih tuženih banaka bile lako uočljive i jasne, a prihvaćajući ocjenu prvostupanjskog suda da nisu bile razumljive, te da su stvorile znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, zbog čega ih je ocijenio nepoštenim, te ništetnim. Pritom, a polazeći od pravnog shvaćanja Ustavnog suda RH izraženog u odluci od 13.12.2016. godine i ukidnom rješenju Vrhovnog suda RH br. Revt-575/16 od 03.10.2017. godine o potrebi cjelovite ocjene postupanja tuženih banaka glede pružanja odgovarajućih informacija potrošačima prije i prilikom sklapanja ugovora o kreditima, drugostupanjski sud na temelju podataka iz spisa je utvrdio kako tužene banke u fazi pregovaranja i općenitog komuniciranja s potrošačima (a koje razdoblje ocjenjuje relevantnim za zaštitu kolektivnih prava i interesa potrošača) su propustile dati im sve potrebne informacije, a na temelju kojih bi prosječno informirani potrošač mogao razumjeti značaj i posljedice ugovaranja valutne klauzule u švicarskim francima u ugovorima o kreditu i sve rizike koje takve ugovorne odredbe nose, a da je “priroda i specifičnost

valute švicarski franak poznata bankama “ odnosno da je osmotužena banka propustila korisnike kredita informirati o svim parametrima relevantnim za sagledavanje značaja ugovorene promjenjive kamatne stope po jednostranoj odluci banke“.

“ Kako je drugostupanjski sud postupajući po ukidnom rješenju ovog suda, a polazeći od činjeničnih utvrđenja iz prvostupanjske presude te sadržajno postupajući na temelju odredbe čl. 373. ZPP-a, njihovom procjenom utvrdio za ovaj spor odlučne činjenice, a glede postupanja prvo – osmotuženih

banaka vezano uz pregovaranje odnosno sklapanje sa klijentima ugovora o kreditu u kojima je glavnica kredita bila vezana uz valutu švicarski franak, odnosno postupanje osmo tužene banke, a vezano za sklapanje tih ugovora o kreditu sa ugovornom odredbom o promjenjivoj kamatnoj stopi u skladu s jednostranom odlukom te banke i baš: da su ugovorne odredbe iz takvih ugovora o kreditu svih tuženih banaka bile nerazumljive za klijente, jer da im nisu na valjani način objašnjene posljedice i doseg takvih ugovornih odredbi po klijente kao potrošače; da su tužene banke kao trgovci bile svjesne rizika po korisnike kredita kao potrošače, zbog ugovaranja ovih kredita uz primjenu valutne klauzule u švicarskim francima, odnosno osmotužene banke i za ugovaranje promjenjive kamatne stope u skladu s jednostranom odlukom banke; da su banke svjesno propustile o tome informirati klijente kao buduće korisnike kredita; te u tom pravcu dao razloge koji su prihvatljivi i zbog čega se pravilnost pobijane presude može ispitati, onda nema bitne povrede parničnog postupka“.

“ No kako je drugostupanjski sud polazeći od ukupnih rezultata provedenog postupka i u njemu izvedenih dokaza ocijenio izvođenje tih dokaza nepotrebnim, jer je na temelju stanja spisa predmeta ocijenio da su tužene banke imale saznanja o izglednoj budućoj promijeni u tečaju švicarskog franka prema kuni, na štetu potrošača, a unatoč tome ih poticali na sklapanje ugovora o kreditu sa valutnom klauzulom u švicarskim francima, to je i bez izvođenja predloženih dokaza po tuženiku, drugostupanjski sud, a primjenom odredbe čl. 8. ZPP-a utvrdio odlučne činjenice zbog čega nema ni bitne povrede odredaba parničnog postupka“. U presudi Visokog trgovačkog suda RH br. PŽ-6632/2017, a koja je potvrđena presudom i rješenjem Vrhovnog suda RH br. Rev-2221/2018 na str. 52 navodi se:

“ Tužitelj tvrdi da ugovorne odredbe kojima se glavnica veže uz valutu švicarski franak nisu razumljive. Budući da je jedina strana valuta uz koju se ranije vezala glavnica, a koja je poznata potrošačima, bila njemačka marka, a banke nisu na primjeren način informirale potrošače o značaju i posljedicama ugovaranja valutne klauzule u švicarskim francima. Za sklapanje ugovora koji sadrži ugovorne odredbe kojima se glavnica veže za valutu švicarski franak potrošači su se, jer nisu bili upozoreni na bilo kakav rizik osim što su znali za opći rizik koji nosi svaka valutna klauzula, odlučili zbog informacije koje su (jedino) dobili u primamljivim oglasima banaka (na akciji, bez naknade, samo do određenog roka, nova ponuda, mogućnost podizanja kredita uz valutnu klauzulu u CHF, kamatna stopa već od 4,99 % za CHF) i s jedinim ciljem da prođu što jeftinije, nesvjesni rizika kojim se izlažu vezanjem glavnice uz valutu švicarski franak. Prvostupanjski sud je, u bitnom, temeljem uvida u isprave u spisu, saslušanja svjedoka i pregleda reklamnih materijala svih tuženika, utvrdio da su banke prije i u vrijeme zaključivanja ugovora propustile informirati potrošače o općem riziku vezanu za svaku valutnu klauzulu, o činjenici da je rizik intervalutarnih promjena u valutnoj klauzuli vezanoj za švicarski franak neusporedivo veći u odnosu na isti takav rizik u valutnoj klauzuli vezanoj uz euro jer HNB ne štiti tečaj kune prema švicarskom franku onako kako to čini u odnosu prema euru, o tome

da je rast tečaja švicarskog franka u kontekstu skorog uvođenja EURO zone gotovo izvjestan, što je utvrdio MMF u studiji iz ožujka 1997. godine, te o povećanom riziku koji donosi istovremeno ugovaranje valutne klauzule i promjenjive kamatne stope, što sve ugovorne odredbe o promjenjivoj valutnoj klauzuli i o promjenjivoj kamatnoj stopi o kojima se nije pojedinačno pregovaralo čini nepoštenim, pa samim time i ništetnim. Kako prema tumačenju odredbi čl. 4. st. 2. Direktive 93/13 EEZ od strane suda Europske unije (u presudi br. C-26/13) te sukladno tome prema odluci Ustavnog suda RH od 13.12.2016. godine i prema odluci Vrhovnog suda RH od 03.10.2017. godine, propuštanje davanja odgovarajućih informacija potrošačima u predugovornoj fazi čini pisane ugovorne odredbe o kojima se nije pojedinačno pregovaralo nerazumljivim, pa one podliježu testu poštenosti, te je u ovom postupku potrebno utvrditi da li su tužene banke u predugovornoj fazi potrošačima predočile informacije koji sadrže točne, nedvosmislene, jasne i razumljive kriterije u duhu prava EU, na temelju kojih bi prosječni potrošač koji ne raspolaže stručnim znanjima i kojima je institut valutne klauzule poznat samo načelno, mogao razumjeti i predvidjeti ekonomske posljedice koje za njega proizlaze iz ugovaranja valutne klauzule u švicarskim francima.

“ Prosječni potrošač u RH u vrijeme kad su sklapani ugovori koji sadrže odredbe koje su predmet ovog spora nije znao da je uz valutnu klauzulu u švicarskim francima vezan rizik “valute utočišta“ koji ne postoji kod valutne klauzule u eurima, pa tako nije znao niti da je, jer je to bitno za donošenje informirane odluke o sklapanju ugovora koji sadrži sporne odredbe, trebao biti o tome obaviješten. Zbog toga prosječnom potrošaču odredbe kojim se glavnica veže za valutu švicarski franak, iako mu je pojam valutne klauzule u osnovi jasan tako da zna da glavnica kredita kojeg otplaćuje ovisi o tečaju švicarskog franka u odnosu na kunu, nisu razumljive. Ni tvrdnje tuženika da ugovorna odredba prema kojoj je odredba kojoj se glavnica veže uz valutu švicarski franak potrošačima razumljiva, jer im je prilikom solemnizacije ugovora o kreditu od strane javnog bilježnika objašnjen smisao i posljedica pravnog posla i javni bilježnici su se uvjerali o njihovoj pravoj i ozbiljnoj volji, jer inače ugovore ne bi solemnizirali, nisu osnovane.“

“ Stoga bez obzira što u vrijeme kada su bili sklopljeni ugovori koji sadrže odredbe koje su predmet ovog spora zakonom nije bilo propisano da se u reklamama moraju navesti svi parametri pojedinog kredita, banke su sukladno načelu savjesnosti i poštenja potrošače trebale informirati o svim rizicima koji potrošači sklapanjem predloženog ugovora prihvaćaju ili te iste informacije uklopiti u sadržaj ugovora, kako bi potrošači mogli razumjeti što im donosi sporna zaštitna klauzula i o tome donijeti informiranu odluku. Temeljna načela, kao što su načelo savjesnosti i poštenja postoje upravo zato da bi se njima nadopunile pravne praznine, a što je ovdje slučaj“.

“ Značaj neravnoteže zbog valutne klauzule u švicarskim francima je time veći što prosječni potrošač ne zna za rizik tečaja švicarskog franka, nego misli da je svaka strana sklapanjem ugovora prihvatila samo opći valutni rizik, te je još veći zbog toga što se i ugovorna kamata naplaćuje u kunama prema tečaju švicarskog franka, a k tome je i promjenjiva u skladu s jednostranom odlukom banke. Priroda i specifičnost valute švicarski franak poznata je bankama, ali ne i prosječnom potrošaču koji ne raspolaže stručnim znanjem, a kako ga banke kao profesionalci o tome ni na koji način nisu informirale, potrošač nije, a niti može biti svjestan rizika kojeg preuzima. Stoga je i sama nerazumljivost ugovornih odredaba kojima se glavnica veže za švicarski franak i prema ocijeni ovog suda ozbiljan uzrok značajne neravnoteže u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača i to protivno načelu

savjesnosti i poštenja, jer banka za taj rizik zna, ali ga prešućuje, te istovremeno za kredit s valutnom klauzulom u švicarskim francima u reklamama nudi najnižu ugovorenu kamatu, čime stvara opću klimu da je za potrošače ugovor s valutnom klauzulom u švicarskim francima povoljan i k tome još pojedinačno prilikom pregovaranja o sklapanju ugovora uvjerava potrošača da je švicarski franak sigurna valuta, a često im daje pojedinačnu procjenu da su kreditno sposobni samo za sklapanje ugovora koji sadrži odredbe kojima se glavnica veže za tečaj švicarskog franka. Tako i prosječnog potrošača i pojedinačnog potrošača izravno navodi na sklapanje ugovora o kreditu s tom, za potrošača, posebno rizičnom valutnom klauzulom. Neravnoteža u pravima i obvezama koji postoje ugovaranjem predmetne odredbe nedvojbeno je na štetu potrošača i značajna je. Naime, neizvjestan je i iznos glavnice kredita kojeg potrošač kao dužnik ima obvezu vratiti banci i cijena, jer se i kamata plaća u istoj valuti u švicarskim francima. Dakle, promjenjivi su i neizvjesni bitni elementi ugovora, a ugovori o stambenim kreditima su u pravilu dugoročni, s tim da banka, koja je u tom ugovorima vjerovnik, zna da je uz tu valutu vezan poseban rizik zbog činjenice da je švicarski franak valuta utočišta, koji rizik preuzima potrošač, a da to ne zna. Nuđenje najniže ugovorene kamate za ugovore u kojima je glavnica vezana za valutu švicarski franka banka na nepošten način potiče potrošače na sklapanje ugovora upravo s valutnom klauzulom u švicarskim francima, pri čemu propuštanje davanja te bitne informacije koja u startu dovodi do znatne neravnoteže na štetu potrošača, protivno načelu savjesnosti i poštenja.“

“ Prosječni potrošač u RH je načelno bio upoznat s pojmom valutne klauzule, ali kako je uglavnom bila u opticaju valutna klauzula u DEM, nije bio upoznat da između pojedinih stranih valuta postoje razlike zbog kojih rizik promjene vrijednosti svake od tih stranih valuta u odnosu na kunu nije jednak. Budući da potrošač to nije znao, bilo mu je praktično svejedno za koju stranu valutu će vezati glavicu, te stoga nije znao da odredbu kojom je iznos glavnice vezao za valutu švicarski franak koja mu je bila jasna, zapravo ne razumije, i nije znao da ne razumije ni kakve će ekonomske posljedice za njega proizaći iz eventualnog sklapanja ugovora o kreditu s valutnom klauzulom u švicarskim francima. Prema oglasima, jedini razlikovni kriterij između ugovora s valutnom klauzulom u švicarskim francima i ugovora s valutnom klauzulom u drugim valutama bila je početna stopa ugovorene kamate, koja nije bila ista za svaku valutnu klauzulu. Logično je da su potrošači, polazeći od načela povjerenja prema bankama, na temelju niže stope ugovorene kamate u slučaju ugovaranja valutne klauzule u švicarskim francima procijenili da će njihova obveza vraćanja (čija visina osim o kamatama i o tečaju) dobivenog iznosa u kunama (koji je određen u trenutku sklapanja ugovora) biti najlakše ostvariva i njima najisplativija sklapanjem ugovora s valutnom klauzulom uz koju je vezana najniža ugovorna kamata. Objavljivanjem niske kamatne stope za kredit u švicarskim francima i istovremenim propuštanjem davanja informacija o rizičnosti kredita u švicarskim francima, banke su, suprotno načelu savjesnosti i poštenja navodile potrošače na sklapanje ugovora o kreditu s valutnom klauzulom. Iz navedenog proizlazi da odredbe kojima se glavnica veže za švicarski franak, već samim njihovim ugovaranjem proizvode neravnotežu između stranaka na teret potrošača. Banka prihvaća samo opći rizik valutne klauzule, dok potrošač prihvaća i opći rizik valutne klauzule i dodatni veliki rizik koji je specifičan za švicarski franak kao valutu utočišta, sve to dugoročno, dok traje ugovor, uz činjenicu da banke navedene odredbe i njihove posljedice razumije, a potrošač ih ne razumije i nije ni svjestan da ih ne razumije, jer su mu na prvi pogled jasne, pa misli da je preuzeo samo opći rizik koji je vezan uz sam pojam svake

valutne klauzule.“ Navedena utvrđenja Vrhovnog suda RH u cijelosti su u skladu s Direktivom Vijeća Europe 93/2013/EEZ od 05. travnja 1993. godine. Naime, sama preambula Direktive navodi kako su Države članice dužne osigurati da ugovori sklopljeni s potrošačima ne sadrže nepošteno odredbe, da onoga koji stječe robu ili usluge treba zaštititi od zloupotrebe moći koju imaju prodavatelji robe ili pružatelji usluga, posebno kod jednostranih standardiziranih ugovora i nepoštenog ispuštanja osnovnih prava iz ugovora, da bi ugovori trebali biti sastavljeni jasnim, razumljivim jezikom, potrošač bi zapravo trebao dobiti mogućnost da pregleda sve odredbe i u slučaju kakvih dvojbi trebalo bi prevagnuti tumačenje koje je za potrošača najpovoljnije, te da države članice bi trebale osigurati da se u ugovorima koje prodavatelj robe ili pružatelj usluga sklapa s potrošačima nema nepoštenih odredaba, te da ako se takve odredbe ipak upotrijebe, one potrošača ne obvezuju i da u takvim uvjetima ugovor nastavi obvezivati stranke ako je u stanju i dalje važiti bez tih nepoštenih odredaba. Članak 3. Direktive definira nepošteno ugovorne odredbe: Ugovorna odredba o kojoj se nisu vodili pojedinačni pregovori smatra se nepoštenom ako u suprotnosti s uvjetom o dobroj vjeri, na štetu potrošača prouzroči znatniju neravnotežu u pravima i obvezama stranaka, proizašlih iz ugovora. Uvijek se smatra da se o nekoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ona sastavljena unaprijed, pa potrošač nije mogao utjecati na njezin sadržaj, posebno u kontekstu unaprijed formuliranog standardnog ugovora. Kad god prodavatelj robe ili pružatelj usluga izjavi da se o nekoj standardnoj odredbi pojedinačno pregovaralo teret dokaza je na prodavatelju robe ili pružatelju usluga.

Iako je prednik tužiteljice sklopio Dodatak Ugovoru o kreditu, jasno je kako isti samim sklapanjem Dodatka postojećeg ugovora i konvertiranjem svoje obveze iz CHF u EUR nije izgubio pravni interes za pokretanjem predmetnog postupka. Takvo stajalište zauzeo je i Vrhovni sud RH u predmetu Rev-2868/2018 gdje je isti odgovorio na pitanje da li sklapanjem dodatka Ugovora o kreditu korisnik kredita gubi pravni interes zahtijevati utvrđenje ništetnosti odredbi osnovnog ugovora o kreditu.

Vrhovni sud RH u navedenom rješenju zauzeo je stajalište “kako sama činjenica da su stranke sklopile 19.01.2016. godine dodatak Ugovora o kreditu na temelju Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditu ne znači da je korisnik kredita izgubio pravni interes za utvrđivanjem da su pojedine odredbe ugovora o kreditu ništetne. To iz razloga jer tužiteljica ističe da joj nije u cijelosti podmiren dug, i postavlja kondemnatorni zahtjev za isplatom. Osim toga, ništetnost nastupa po samom zakonu i nastaje od samog trenutka sklapanja pravnog posla pri čemu ništetan ugovor ne postaje valjan ni kada uzrok ništetnosti naknadno nestane (čl. 326 st. 1 ZOO), osim u izuzetnim uvjetima propisanim čl. 326 st. 2 ZOO.“ Prema tome i samim odredbama ZOO jasno je propisano kako samom konverzijom ugovora ništetna odredba ne može postati pravovaljana, već moraju biti ispunjene zakonske pretpostavke iz čl. 325. ZOO, a koje u ovom slučaju dakako nisu ispunjene. Tuženik je ponudom konverzije postupio sukladno Zakonu o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju ("Narodne novine", broj 102/15.) koji je stupio na snagu 30. rujna 2015., a kojim je propisano načelo konverzije kredita s valutnom klauzulom u CHF u kredit s valutnom klauzulom u Euro na način da se položaj potrošača u CHF izjednači s položajem u kojem bi bio da je koristio kredit u Eurima.

Sud Europske unije je u presudi C-118/17 od 14. ožujka 2019. (predmet Zsuzsanna Dunai protiv Erste bank Hungary Zrt) dajući odgovor na pitanja o kreditima s nepoštenim ugovornim odredbama, a primjenjujući Direktivu 93/13/EZ o nepoštenim uvjetima o potrošačkim ugovorima, utvrdio da se članak 6. stavak 1. Direktive mora

tumačiti na način da se ugovorna odredba koja je proglašena nepoštenom mora smatrati, načelno, kao da nikada nije postojala, tako da ne može imati učinak na potrošača s posljedicom ponovne uspostave prave i činjenične situacije u kojoj bi se potrošač nalazio da navedena odredba ne postoji. Činjenica da su određene ugovorne odredbe bile proglašene nepoštenima i ništetnima i zamijenjene novim odredbama kako bi se održao predmetni ugovor, ne može proizvesti učinak smanjenja zajamčene zaštite potrošača (par. 41. i 43. Presude). U odnosu na potraživanje tužiteljice u ovom predmetu nije nastupila zastara. Takvo mišljenje zauzeo je i Vrhovni sud RH, koji se očitovao i na okolnost od kada počinje teći zastara u konkretnim predmetima povrata pretplaćenih kamata i koliki je zastarni rok. Navedeno stajalište i mišljenje Vrhovni sud RH dao je u presudi i rješenje br. Rev-2245/2017 od dana 20. ožujka 2018. godine.

Presudom je u tom predmetu odbijena revizija tuženika Zagrebačke banke d.d. kao neosnovana u dijelu u kojem se odnosi na pravno pitanje pod slovom B koje glasi: "Predstavlja li tužba za zaštitu kolektivnih interesa i prava podnesena u skladu s čl. 131 Zakona o zaštiti potrošača (NN 79/2007, kako je izmijenjen) (u daljnjem tekstu tužba za zaštitu kolektivnih interesa i prava) tužbu definiranu čl. 241. ZOO-a odnosno radnju vjerovnika kojoj ZOO daje učinak prekida zastarnog roka ?".

Vrhovni sud RH od str. 6. presude daje obrazloženje kako slijedi:

" U ovom parničnom postupku utvrđeno je:

- da je tužitelj kao korisnik kredita s tuženikom bankom 11. lipnja 2007. godine sklopio Ugovor o kreditu za kupnju motornog vozila broj..., kreditna partija broj ... u iznosu od 26.714,95 CHF.
- da se odredbom čl. 2. Ugovora tužitelj obvezao tuženiku plaćati kamate po godišnjoj kamatnoj stopi koja je promjenjiva sukladno tržišnim uvjetima, a na temelju odluke banke o kamatnim stopama koja je na dan sklapanja ugovora iznosila 5,20 % godišnje, a ista se obračunava u CHF mjesečno u kunsnoj protuvrijednosti po srednjem tečaju HNB na dan plaćanja.
- da je odredbom čl. 6 Ugovora dan pristanak tužitelja da banka povisi ili snizi anuitet, te se tužitelj obvezao plaćati tako izmijenjene anuitete
- da je stopa kamate od 13. lipnja 2007. godine do 01. listopada 2007. godine iznosila 5,20 %, zatim u daljnjem razdoblju do 01. veljače 2008. godine 6,10 %, potom do 01. srpnja 2009. godine 6,55 %, a nadalje do 23. srpnja 2014. godine 7,55 %, kada je ugovor ispunjen prijevremenom otplatom.
- da je zbog opisane jednostrane i netransparentne promjene ugovorne kamatne stope posljedično mijenjan svaki iznos anuiteta, te da konačna ukupna razlika novčane tražbine na ime stjecanja bez osnove odnosno restitucije u ovom predmetu iznosi 12.854,40 Kn.
- da je presudama Trgovačkog suda u Zagrebu br. P-1401/2012 od dana 04. srpnja 2013. godine, Visokog trgovačkog suda RH posl. br. PŽ-7129/2013 od 13. lipnja 2014. godine i Vrhovnog suda RH br. Rev-249/2014 od 09. travnja 2015. godine pravomoćno utvrđeno da je kamatne stope tuženik mijenjao bez ugovorenih parametara jednostranom odlukom banke, samim obavješćavanjem o promjeni, dakle, o kojoj promjeni nije pojedinačno pregovarano, čime je došlo do povrede kolektivnih interesa i prava potrošača, korisnika kredita, a što je imalo za posljedicu nepoštenost odnosno ništetnost navedene ugovorene odredbe.
- da je individualnu tužbu tužitelj u ovom predmetu podnio dana 12. veljače 2015. godine

- da je tužba za zaštitu kolektivnih interesa i prava podnesena dana 04. travnja 2012. godine, a da je drugostupanjska presuda u tom dijelu postala pravomoćna 13. lipnja 2014. godine. Prema shvaćanju revizijskog suda pokretanjem parničnog postupka za zaštitu kolektivnih interesa potrošača dolazi do prekida zastare na temelju čl. 241. ZOO/05 te zastara individualnih restitucijskih zahtjeva počinje teći ispočetka tek od trenutka pravomoćnosti sudske odluke donesene u povodu te tužbe (ovdje 13. lipnja 2014. godine) zbog čega zastara nije nastupila. Prilikom donošenja takvog shvaćanja posebice se imalo na umu postojanje znatnih teškoća prilikom ostvarivanja restitucijskih zahtjeva iz ništetnih ugovora zbog toga što takvi zahtjevi zastarijevaju u relativno kratkom zastarnom roku od 5 godine neovisno o tome što se pravo na isticanje ništetnosti ne gasi (čl. 328. ZOO). Revizijski sud nalazi da je vođenjem kolektivnog spora DOŠLO DO PREKIDA ZASTARE u smislu čl. 241. ZOO, jer u protivnom vođenje postupka kolektivne zaštite u opisanim okolnostima ne bi imalo smisla. Prilikom donošenja navedenog shvaćanja sud je imao na umu i odredbu čl. 502. c. ZPP-a o proširenju subjektivnih granica pravomoćnosti presude, prema kojem propisu se fizičke i pravne osobe mogu u posebnim parnicama za naknadu štete pozvati na pravno utvrđenje iz presude kojom će biti prihvaćeni zahtjevi iz tužbe iz čl. 501. c. st. 1. ZPP-a za zaštitu kolektivnih interesa i prava da su određenim postupanjem povrijeđeni ili ugroženi zakonom zaštićeni kolektivni interesi i prava osobe koje je tužitelj ovlašten štiti. U takvom slučaju sud će biti vezan za ta utvrđenja u parnici u kojoj će se ta osoba na njih pozvati (čl. 502. c. ZPP-a.) Zbog svega izloženog po shvaćanju revizijskog suda, sudovi u postupku koji je prethodio reviziji su pravilno primijenili materijalno pravo kada su zaključili da u smislu odredbe čl. 241. ZOO/05 pokretanjem parničnog postupka za zaštitu kolektivnih interesa potrošača dolazi do prekida zastare, te zastara individualnih restitucijskih zahtjeva počinje teći ispočetka tek od trenutka pravomoćnosti sudske odluke donesene u povodu te tužbe. Zbog toga je glede pravnog pitanja postavljenog pod slovom B trebalo na temelju odredbe čl. 393. ZPP-a reviziju tuženika odbiti kao neosnovanu. “ S obzirom da je u odnosu na ništetnost valutne klauzule presuda P1401/2012 Trgovačkog suda u Zagrebu postala pravomoćna presudom Visokog trgovačkog suda RH br. PŽ-6632/2017 od 14.06.2018. godine, u odnosu na predmetni postupak vezan za ništetnost valutne klauzule nije nastupila zastara. Tužiteljica se u ovoj tužbi poziva i na presudu Vrhovnog suda RH br. Rev- 3142/2018:“ Prema navedenom citirane odredbe ZPP-a i ZZP-a propisuju direktan učinak tužbe za zaštitu kolektivnih interesa i prava potrošača i obvezuju sudove da se u posebnim postupcima radi ostvarenja prava potrošača za naknadu mogu pozvati na utvrđenja iz pravomoćne presude kojom je prihvaćen zahtjev postavljen tužbi iz čl. 502. a. st. 1 ZPP-a . S obzirom na citirani sadržaj toč. 4. pravomoćne presude Trgovačkog suda u Zagrebu koji se odnosi na tuženicu, prema shvaćanju ovog suda nije bilo potrebe u navedenom pravcu ponovno provoditi dokazni postupak, jer bi u suprotnom, s obzirom na iznesena utvrđenja iz tog postupka i citirane zakonske odredbe, drugačije postupanje bilo nesvrishodno, neekonomično i suviše tegobno za potrošače, kao što bi bilo i suprotnosti sa navedenim odredbama ZPP-a i ZZP-a.“ Sukladno stajalištu Vrhovnog suda RH u predmetnom postupku nema potrebe za izvođenjem bilo kakvih personalnih dokaza, međutim tužiteljica opreza radi predlaže saslušanje tužiteljice na sve gore navedene okolnosti. Tužiteljica u odnosu na preplaćene anuitete zbog tečajne razlike potražuje iznos od 88.676,95 Kn / 11.769,45 EUR.

Tužiteljica potražuje i razliku u neotplaćenju glavnice koju je tuženik obračunao prilikom provedbe konverzije. Naime, tužiteljica ističe da bi od potpisa Ugovora o kreditu pa do 30. rujna 2015. glavnica u CHF bila daleko manja da nije bilo drastičnog porasta tečaja i povećanja kamatne stope radi čega su sve izvršene uplate na ime kredita najvećim dijelom iskorištene za podmirivanje tako nastalog povećanja anuiteta, pa sukladno tome kada je došlo do konverzije kredita prednik tužiteljice je praktički bio na početku otplate svoje glavnice čime je od sklapanja kredita do konverzije došlo do bitnog poremećaja u strukturi samih anuiteta, te se glavnica minimalno smanjivala, pa sukladno tome napravljena konverzija ne može biti pravedna imajući gore sve u vidu i jer se, radi povećanja kamatnih stopa i povećanja tečaja CHF, podizala visina anuiteta i mijenjala se struktura unutar samog anuiteta u korist kamata na štetu glavnice, pa konverzijom prednik tužiteljice, pa i tužiteljica, zasigurno nije mogao biti obeštećen. Upravo suprotno, time je predniku tužiteljice nastala razlika utvrđene glavnice na dan 30. rujna 2015. iz razloga što bi, sukladno originalnom otplatnom planu, vrijednost neotplaćene glavnice na dan 30. rujna 2015. uz početnu kamatnu stopu iznosila 138.921,73 CHF, kako je vidljivo iz otplatnog plana, a koji se množi sa početnim tečajem – 1 CHF = 4.502 kn, odnosno 633.760,93 kn, dok kada bi se ta glavnica pretvorila sukladno Dodatku Ugovora o kreditu u EUR, a iz članka 2. Dodatka ugovora o kreditu je utvrđena neotplaćena glavnica u iznosu od 90.328,91 EUR, ista bi po srednjem tečaju HNBa na dan 30.09.2015.g. (7,638832 kn / 1 EUR) iznosila 690.007,36 kn, pa sukladno tome postoji razlika u glavicama od 56.246,43 kn / 7.465,18 EUR.

Tužiteljica zadržava pravo specificirati svoj tužbeni zahtjev po provedenom financijskom vještačenju u ovom predmetu.

Stoga zahtijeva u tužbi :

I. Utvrđuje se da su ništetne odredbe čl. 2. i čl. 4. Ugovora o kreditu br. 066-107/2008 od dana 13.03.2008. godine koji su sklopili prednik tužiteljice Josip Beštak, Zagreb, Ante Jakšića 43, OIB: 98344986046 kao korisnik kredita i tuženik ADDIKO BANK d.d., Slavonska avenija br. 6, Zagreb, OIB 14036333877, kao kreditor u dijelu u kojem je ugovorena otplata kredita uz korištenje valutne klauzule vezane za CHF.

II. Nalaže se tuženiku ADDIKO BANK d.d., Slavonska avenija br. 6, Zagreb, OIB 14036333877, s osnove neosnovano naplaćenih iznosa s osnova nepoštene odredbe o valutnoj klauzuli u roku od 15 dana pod prijetnjom ovrhe isplatiti tužiteljici TATJANI BEŠTAK, Zagreb, I. Ravnice 2E, OIB: 94402673025, iznos od 88.676,95 Kn / 11.769,45 EUR zajedno sa pripadajućim zakonskim zateznim kamatama tekućim:

Na iznos od 10,03 HRK / 1,33 EUR od dana 01.06.2008. do isplate;

Na iznos od 264,26 HRK / 35,07 EUR od dana 01.11.2008. do isplate;

Na iznos od 42,08 HRK / 5,58 EUR od dana 01.12.2008. do isplate;

Na iznos od 331,90 HRK / 44,05 EUR od dana 01.01.2009. do isplate;

Na iznos od 376,29 HRK / 49,94 EUR od dana 01.02.2009. do isplate;

Na iznos od 396,35 HRK / 52,60 EUR od dana 01.03.2009. do isplate;

Na iznos od 341,05 HRK / 45,27 EUR od dana 01.04.2009. do isplate;

Na iznos od 351,63 HRK / 46,67 EUR od dana 01.05.2009. do isplate;

Na iznos od 267,10 HRK / 35,45 EUR od dana 01.06.2009. do isplate;

Na iznos od 204,85 HRK / 27,19 EUR od dana 01.07.2009. do isplate;

Na iznos od 221,38 HRK / 29,38 EUR od dana 01.08.2009. do isplate;

Na iznos od 254,20 HRK / 33,74 EUR od dana 01.09.2009. do isplate;

Na iznos od 251,35 HRK / 33,26 EUR od dana 01.10.2009. do isplate;

Na iznos od 218,17 HRK / 28,96 EUR od dana 01.11.2009. do isplate;
Na iznos od 280,41 HRK / 37,22 EUR od dana 01.12.2009. do isplate;
Na iznos od 330,34 HRK / 43,84 EUR od dana 01.01.2010. do isplate;
Na iznos od 391,32 HRK / 51,94 EUR od dana 01.02.2010. do isplate;
Na iznos od 385,04 HRK / 51,10 EUR od dana 01.03.2010. do isplate;
Na iznos od 481,41 HRK / 63,89 EUR od dana 01.04.2010. do isplate;
Na iznos od 463,11 HRK / 61,47 EUR od dana 01.05.2010. do isplate;
Na iznos od 498,72 HRK / 66,19 EUR od dana 01.06.2010. do isplate;
Na iznos od 807,07 HRK / 107,12 EUR od dana 01.07.2010. do isplate;
Na iznos od 743,59 HRK / 98,69 EUR od dana 01.08.2010. do isplate;
Na iznos od 937,52 HRK / 124,43 EUR od dana 01.09.2010. do isplate;
Na iznos od 870,52 HRK / 115,54 EUR od dana 01.10.2010. do isplate;
Na iznos od 762,74 HRK / 101,23 EUR od dana 01.11.2010. do isplate;
Na iznos od 990,13 HRK / 131,41 EUR od dana 01.12.2010. do isplate;
Na iznos od 1.246,72 HRK / 165,47 EUR od dana 01.01.2011. do isplate;
Na iznos od 1.047,12 HRK / 138,98 EUR od dana 01.02.2011. do isplate;
Na iznos od 1.123,92 HRK / 149,17 EUR od dana 01.03.2011. do isplate;
Na iznos od 1.034,78 HRK / 137,34 EUR od dana 01.04.2011. do isplate;
Na iznos od 1.051,02 HRK / 139,49 EUR od dana 01.05.2011. do isplate;
Na iznos od 1.428,24 HRK / 189,56 EUR od dana 01.06.2011. do isplate;
Na iznos od 1.464,99 HRK / 194,44 EUR od dana 01.07.2011. do isplate;
Na iznos od 1.780,15 HRK / 236,27 EUR od dana 01.08.2011. do isplate;
Na iznos od 1.618,27 HRK / 214,78 EUR od dana 01.09.2011. do isplate;
Na iznos od 1.441,03 HRK / 191,26 EUR od dana 01.10.2011. do isplate;
Na iznos od 1.350,47 HRK / 179,24 EUR od dana 01.11.2011. do isplate;
Na iznos od 1.337,51 HRK / 177,52 EUR od dana 01.12.2011. do isplate;
Na iznos od 1.417,78 HRK / 188,17 EUR od dana 01.01.2012. do isplate;
Na iznos od 1.487,77 HRK / 197,46 EUR od dana 01.02.2012. do isplate;
Na iznos od 1.497,15 HRK / 198,71 EUR od dana 01.03.2012. do isplate;
Na iznos od 1.448,73 HRK / 192,28 EUR od dana 01.04.2012. do isplate;
Na iznos od 1.481,42 HRK / 196,62 EUR od dana 01.05.2012. do isplate;
Na iznos od 1.503,79 HRK / 199,59 EUR od dana 01.06.2012. do isplate;
Na iznos od 1.466,16 HRK / 194,59 EUR od dana 01.07.2012. do isplate;
Na iznos od 1.476,05 HRK / 195,91 EUR od dana 01.08.2012. do isplate;
Na iznos od 1.447,84 HRK / 192,16 EUR od dana 01.09.2012. do isplate;
Na iznos od 1.387,74 HRK / 184,18 EUR od dana 01.10.2012. do isplate;
Na iznos od 1.452,72 HRK / 192,81 EUR od dana 01.11.2012. do isplate;
Na iznos od 1.483,92 HRK / 196,95 EUR od dana 01.12.2012. do isplate;
Na iznos od 1.461,19 HRK / 193,93 EUR od dana 01.01.2013. do isplate;
Na iznos od 1.338,61 HRK / 177,66 EUR od dana 01.02.2013. do isplate;
Na iznos od 1.442,75 HRK / 191,49 EUR od dana 01.03.2013. do isplate;
Na iznos od 1.451,85 HRK / 192,69 EUR od dana 01.04.2013. do isplate;
Na iznos od 1.411,03 HRK / 187,28 EUR od dana 01.05.2013. do isplate;
Na iznos od 1.284,08 HRK / 170,43 EUR od dana 01.06.2013. do isplate;
Na iznos od 1.280,85 HRK / 170,00 EUR od dana 01.07.2013. do isplate;
Na iznos od 1.312,03 HRK / 174,14 EUR od dana 01.08.2013. do isplate;
Na iznos od 1.362,02 HRK / 180,77 EUR od dana 01.09.2013. do isplate;
Na iznos od 1.431,26 HRK / 189,96 EUR od dana 01.10.2013. do isplate;
Na iznos od 1.395,54 HRK / 185,22 EUR od dana 01.11.2013. do isplate;

Na iznos od 1.420,84 HRK / 188,58 EUR od dana 01.12.2013. do isplate;
Na iznos od 1.449,52 HRK / 192,38 EUR od dana 01.01.2014. do isplate;
Na iznos od 1.231,37 HRK / 163,43 EUR od dana 01.02.2014. do isplate;
Na iznos od 1.263,01 HRK / 167,63 EUR od dana 01.03.2014. do isplate;
Na iznos od 1.252,65 HRK / 166,26 EUR od dana 01.04.2014. do isplate;
Na iznos od 1.217,65 HRK / 161,61 EUR od dana 01.05.2014. do isplate;
Na iznos od 1.206,43 HRK / 160,12 EUR od dana 01.06.2014. do isplate;
Na iznos od 1.211,49 HRK / 160,79 EUR od dana 01.07.2014. do isplate;
Na iznos od 1.251,22 HRK / 166,07 EUR od dana 01.08.2014. do isplate;
Na iznos od 1.284,67 HRK / 170,51 EUR od dana 01.09.2014. do isplate;
Na iznos od 1.277,74 HRK / 169,59 EUR od dana 01.10.2014. do isplate;
Na iznos od 1.306,66 HRK / 173,42 EUR od dana 01.11.2014. do isplate;
Na iznos od 1.326,30 HRK / 176,03 EUR od dana 01.12.2014. do isplate;
Na iznos od 1.314,73 HRK / 174,49 EUR od dana 01.01.2015. do isplate;
Na iznos od 1.317,95 HRK / 174,92 EUR od dana 01.02.2015. do isplate;
Na iznos od 1.317,96 HRK / 174,92 EUR od dana 01.03.2015. do isplate;
Na iznos od 1.317,95 HRK / 174,92 EUR od dana 01.04.2015. do isplate;
Na iznos od 1.317,95 HRK / 174,92 EUR od dana 01.05.2015. do isplate;
Na iznos od 1.317,95 HRK / 174,92 EUR od dana 01.06.2015. do isplate;
Na iznos od 1.317,95 HRK / 174,92 EUR od dana 01.07.2015. do isplate;
Na iznos od 1.317,96 HRK / 174,92 EUR od dana 01.08.2015. do isplate;
Na iznos od 1.317,95 HRK / 174,92 EUR od dana 01.09.2015. do isplate;
sve za razdoblje do 31. srpnja 2015. po kamatnoj stopi određenoj za svako polugodište uvećanjem eskontne stope HNB koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta, koje je prethodilo tekućem polugodištu, za pet postotnih poena, te za razdoblje od 1. kolovoza 2015. pa do isplate, po prosječnoj kamatnoj stopi na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima, izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu, uvećanoj za tri postotna poena.

III. Nalaže se tuženiku ADDIKO BANK d.d., Slavonska avenija br. 6, Zagreb, OIB: 14036333877, da tužiteljici TATJANI BEŠTAK, Zagreb, I. Ravnice 2E, OIB: 94402673025, s osnove razlike neotplaćenog iznosa glavnice na dan 30. rujna 2015.g. isplati iznos od 56.246,43 kn / 7.465,18 EUR zajedno sa zakonskom zateznom kamatom tekućom od 1.10.2015.g. pa do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunatim za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za 3 postotna poena, sve u roku 15 dana pod prijetnjom ovrhe.

IV. Nalaže se tuženiku da tužiteljici naknadi parnični trošak uzrokovan ovom parnicom sa zakonskom zateznom kamatom tekućom od presuđenja do isplate prema stopi zateznih kamata koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, sve u roku od 15 dana pod prijetnjom ovrhe."

Zatim podneskom od 19. kolovoza 2026. godine zahtijeva:

"I. Utvrđuje se da su ništetne odredbe čl. 2. i čl. 4. Ugovora o kreditu br. 066-107/2008 od dana 13.03.2008. godine koji su sklopili prednik tužiteljice Josip Beštak, Zagreb, Ante Jakšića 43, OIB: 98344986046 kao korisnik kredita i tuženik ADDIKO BANK d.d., Slavonska avenija br. 6, Zagreb, OIB 14036333877, kao kreditor u dijelu u kojem je ugovorena otplata kredita uz korištenje valutne klauzule vezane za CHF.

II. Nalaže se tuženiku ADDIKO BANK d.d., Slavonska avenija br. 6, Zagreb, OIB 14036333877, s osnove neosnovano naplaćenih iznosa s osnova nepoštene odredbe o valutnoj klauzuli u roku od 15 dana pod prijetnjom ovrhe isplatiti tužiteljici TATJANI BEŠTAK, Zagreb, I. Ravnice 2E, OIB: 94402673025, iznos od 11.915,95 EURA zajedno sa zakonskom zateznom kamatom sukladno ZOO i Zakonu o zateznim kamatama koja teče na svote u eurima:

34,71	1.11.2008.
5,22	3.12.2008.
43,68	1.1.2009.
49,57	3.2.2009.
52,23	3.3.2009.
44,89	1.4.2009.
46,30	1.5.2009.
35,08	2.6.2009.
26,82	1.7.2009.
29,01	1.8.2009.
33,37	1.9.2009.
32,99	1.10.2009.
28,59	3.11.2009.
36,85	1.12.2009.
43,47	1.1.2010.
52,89	2.2.2010.
50,73	2.3.2010.
63,52	1.4.2010.
61,09	1.5.2010.
65,82	1.6.2010.
106,75	1.7.2010.
98,32	3.8.2010.
124,06	1.9.2010.
115,17	1.10.2010.
100,86	3.11.2010.
131,04	1.12.2010.
165,11	1.1.2011.
138,62	1.2.2011.
148,81	1.3.2011.
136,98	1.4.2011.
139,13	1.5.2011.
189,20	1.6.2011.
194,08	1.7.2011.
235,91	2.8.2011.
214,42	1.9.2011.

190,90	1.10.2011.
178,90	1.11.2011.
177,18	1.12.2011.
187,83	1 .1.2012.
197,12	1 .2.2012.
198,36	1 .3.2012.
191,94	1 .4.2012.
196,28	1 .5.2012.
199,25	1 .6.2012.
194,25	1 .7.2012.
195,57	1 .8.2012.
191,82	1 .9.2012.
183,84	2 .10.2012.
192,47	1 .11.2012.
196,61	1 .12.2012.
193,59	1 .1.2013.
177,32	1 .2.2013.
191,14	1 .3.2013.
192,35	3 .4.2013.
186,93	1 .5.2013.
170,09	1 .6.2013.
169,66	2 .7.2013.
173,79	1 .8.2013.
180,43	1 .9.2013.
189,62	1 .10.2013.
184,88	1 .11.2013.
188,24	1 .12.2013.
192,04	1 .1.2014.
163,14	1 .2.2014.
167,34	1 .3.2014.
165,97	1 .4.2014.
161,32	1 .5.2014.
159,83	1 .6.2014.
160,51	1 .7.2014.
165,78	1 .8.2014.
170,22	2 .9.2014.
169,30	1 .10.2014.
173,14	1 .11.2014.
175,74	2 .12.2014.
174,21	1 .1.2015.
174,64	1 .2.2015.
174,64	1 .3.2015.
174,64	1 .4.2015.
174,64	1 .5.2015.
174,64	2 .6.2015.
174,64	1 .7.2015.
174,64	1.9.2015.

174,64 1.10.2015.

do isplate za svaki iznos sve po kamatnoj stopi za razdoblje do 31. prosinca 2007. određenoj čl. 1. čl. 1. Uredbe o visini stope zatezne kamate, za razdoblje od 1. siječnja 2008. do 31. srpnja 2015. po kamatnoj stopi određenoj za svako polugodište uvećanjem eskontne stope HNB koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta, koje je prethodilo tekućem polugodištu, za pet postotnih poena, te za razdoblje od 01. kolovoza 2015. do 31. prosinca 2022. prema prosječnoj kamatnoj stopi na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunatoj za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu uvećanoj za tri postotna poena, koju kamatnu stopu utvrđuje Hrvatska narodna banka, a od 1. siječnja 2023. do 29. prosinca 2023. po stopi, koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, od 30. prosinca 2023. godine po stopi određenoj za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, dok je referentna stopa kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke.

III. Nalaže se tuženiku ADDIKO BANK d.d., Slavonska avenija br. 6, Zagreb, OIB 14036333877, da tužiteljici TATJANI BEŠTAK, Zagreb, I. Ravnice 2E, OIB: 94402673025, s osnove razlike neotplaćenog iznosa glavnice na dan 30. rujna 2015.g. isplati iznos od 7.620,15 EUR zajedno sa zakonskom zateznom kamatom tekućom od 01.10.2015.g. pa do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunatim za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za 3 postotna poena, a za razdoblje od 1. siječnja 2023. do 29. prosinca 2023. po stopi, koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, od 30. prosinca 2023. godine po stopi određenoj za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, dok je referentna stopa kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, u roku od 15 dana pod prijetnjom ovrhe.

IV. Nalaže se tuženiku da u roku od 15 dana pod prijetnjom ovrhe tužitelju naknadi parnični trošak uzrokovan ovom parnicom sa zakonskom zateznom kamatom sukladno Zakonu o obveznim odnosima i Zakonu o zateznim kamatama tekućom od dana presuđenja do isplate po stopi određenoj za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, dok je

referentna stopa kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke."

Tužitelj postavlja i eventualno kumulirani zahtjev kojim zahtijeva:

I. Utvrđuje se da su nišetne odredbe čl. 2. i čl. 4. Ugovora o kreditu br. 066-107/2008 od dana 13.03.2008. godine koji su sklopili prednik tužiteljice Josip Beštak, Zagreb, Ante Jakšića 43, OIB: 98344986046 kao korisnik kredita i tuženik ADDIKO BANK d.d., Slavonska avenija br. 6, Zagreb, OIB 14036333877, kao kreditor u dijelu u kojem je ugovorena otplata kredita uz korištenje valutne klauzule vezane za CHF.

II. Nalaže se tuženiku ADDIKO BANK d.d., Slavonska avenija br. 6, Zagreb, OIB 14036333877, u roku od 15 dana pod prijetnjom ovrhe tužiteljici TATJANI BEŠTAK, Zagreb, I. Ravnice 2E, OIB: 94402673025, s osnove zakonskih zateznih kamata na svaki pojedinačno preplaćeni iznos s osnove tečajnih razlika isplatiti iznos od 3.979,50 EUR zajedno sa zakonskom zateznom kamatom tekućom od 1. listopada 2015. godine pa do isplate, po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunatim za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za 3 postotna poena, a za razdoblje od 1. siječnja 2023. do 29. prosinca 2023. po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, od 30. prosinca 2023. godine po stopi određenoj za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine.

III. Nalaže se tuženiku da u roku od 15 dana pod prijetnjom ovrhe tužitelju naknadi parnični trošak uzrokovan ovom parnicom sa zakonskom zateznom kamatom sukladno Zakonu o obveznim odnosima i Zakonu o zateznim kamata tekućom od dana presuđenja do isplate po stopi određenoj za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, dok je referentna stopa kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke."

2. Tuženik u odgovoru na tužbu od 20. siječnja 2023. godine ne spori da je s tužiteljem sklopio Ugovor o kreditu broj 066-107/2008 (dalje: ugovor o kreditu) 13. ožujka 2008. Međutim, tužitelj je predmetni ugovor izmijenio u dijelu valute obveze i kamatne stope, sklapanjem Aneksa uz ugovor o kreditu (dalje: Aneks), 5. studenog 2015. Tuženik je bio obavezan ponuditi tuženiku sklapanje predmetnog Aneksa sukladno Zakonu o izmjeni i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju (Narodne novine br. 102/15). Sukladno rješenju Vrhovnog suda Republike Hrvatske od 4. ožujka 2020. donesenom u oglednom postupku Gos 1/2019, tuženik ističe kako je Aneksom provedena konverzija u skladu sa Zakonom o izmjeni i dopunama Zakona

o potrošačkom kreditiranju (Narodne novine br. 102/15) iz kojeg razloga tužitelj nema pravni interes voditi ovaj postupak, a niti bilo kakvo pravo na dodatnu isplatu.

Tuženik, niže u odgovoru na tužbu, razlaže pravnu argumentaciju vezano za istaknute pravne stavove. Člankom 19.e. Zakona o potrošačkom kreditiranju (Narodne novine br. 75/09., 112/12., 143/13., 147/13., 9/15., 78/15., 102/15. i 143/13 dalje ZPK) naloženo je tuženiku i drugim bankama da izjednače korisnike kredita sa monetarnom klauzulom u CHF sa korisnicima kredita sa monetarnom klauzulom u EUR valuti i to ponudom novog ili izmijenjenog ugovora. Budući da je tuženik morao postupiti u skladu sa predmetnim zakonom, predložio je tužitelju sklapanje Aneksa kojim se mijenjaju odredbe ugovora, a što uključuje odredbu o valuti obveze i kamatnim stopama. Tako je tužitelj sklapanjem Aneksa u cijelosti izmijenio odredbe o promjenjivoj kamatnoj stopi iz ugovora o kreditu, člankom 3. Aneksa ugovora o kreditu. Aneks se primjenjuje na pravni odnos stranaka retroaktivno, a što proizlazi i iz otplatnog plana koji je tužitelj primio uz aneks gdje je obračunata konverzija ugovora o kreditu na temelju izmijenjenih odredbi. Tako je visina otplate anuiteta (glavnica i kamata) određena istovrsno kao i u ugovorima o kreditu s valutnom klauzulom u EUR valuti i to od dana početka otplate ugovora o kreditu. Stoga je nesporno da je Aneksom ugovora o kreditu izmijenjena odredba o promjenjivoj kamatnoj stopi iz ugovora o kreditu, i to člankom 3. na način da je određeno da kamatna stopa predstavlja zbroj promjenjivog dijela kamatne stope i fiksnog dijela kamatne stope dok se promjenjiva kamatna stopa veže uz šestomjesečni EURIBOR te se ista u skladu s EURIBOR-om usklađuje odnosno mijenja. Odredba članka 3. usklađena je sa čl. 11.a ZPK, a koji je bio na snazi u vrijeme sklapanja Aneksa.

Kako bi predmetna odredba bila što jasnija korisniku kredita, termin EURIBOR (Euro Interbank Offered Rate) je obrazložen. Isti predstavlja prosjek kamatnih stopa po kojima više od 50 europskih banaka međusobno posuđuje sredstva i kao takav se smatra najvažnijom referentnom kamatnom stopom europskog novčanog tržišta, a mijenja se sukladno promjenama na tržištu novca i na njegovu promjenu nema utjecaja tuženik. Navedene odredbe su zamijenjene s retroaktivnom primjenom, kao da je odredba čl. 3. Aneksa ugovorena na dan sklapanja osnovnog ugovora. Navedeno je u skladu sa ZPK kojim je određeno da se svi korisnici kredita sa valutnom klauzulom u CHF moraju izjednačiti sa korisnicima kredita sa valutnom klauzulom u EUR valuti. Isto je moguće ispuniti samo ako se ugovorna obveza izmjeni retroaktivno. Stoga je za cijelo vrijeme trajanja ugovora obveza po promjenjivoj kamatnoj stopi određiva jer se ista mijenja sukladno objektivnom pokazatelju tj. promjeni EURIBOR-a na tržištu. Iz navedenog je razvidno da su potpuno neosnovani paušalni navodi tužitelja da bi odredba o promjenjivoj kamatnoj stopi iz Aneksa bila ništetna. Tuženik ističe da sukladno čl. 324. st. 1. ZOO-a ništetnost neke odredbe ugovora ne povlači i ništetnost samog ugovora stoga se na predmetnu pravnu situaciju ne može primijeniti odredba čl. 326. st. 1. ZOO-a koja zabranjuje konvalidaciju kada je ništetan cijeli ugovor. Naime, smisao odredbe čl. 326. st. 1. ZOO-a ogleda se u tome što zbog apsolutne ništetnosti nepostojeći ugovor (*contractus nullus*) ne postoji ni faktično ni pravno, dok ništetan ugovor postoji samo faktično ali ne i pravno, slijedom čega u oba slučaja ugovor nije nastao pravno i kao takav se ne može naknadno ni osnažiti, konvalidirati, već bi se jedino mogao sklopiti novi ugovor (Dr. B. Vizner, Komentar zakona o obveznim (obligacionim) odnosima, Zagreb 1978, str. 468). Suprotno navedenom, kod ništetnosti pojedine odredbe ugovora zakonodavac odredbom čl. 324. st. 1. ZOO-a podržava načelo

afirmacije ugovora po kojem treba nastojati da se sklopljeni obvezni ugovor što više održi na snazi (Dr. B. Vizner, Komentar zakona o obveznim (obligacionim) odnosima, Zagreb 1978, str. 467). Iz tog razloga su ugovorne strane ovlaštene eventualno nišetne odredbe ugovora zamijeniti valjanima. Dapače, ugovaranje obveze ugovornih strana da zamijene eventualno nišetnu odredbu valjanom uobičajena je pravna praksa prilikom sklapanja ugovora. Tako se kao sastavni dio ugovora navode salvatorne klauzule sljedećeg sadržaja:

„Ako bi se za neku od odredbi ovog ugovora naknadno utvrdilo da je nišetna, ta činjenica neće imati učinka na ostale odredbe ovog ugovora. Ugovor u cjelini ostaje valjan s time da se ugovorne strane obvezuju da će nišetnu odredbu zamijeniti valjanom koja će u najvećoj mogućoj mjeri omogućiti ostvarivanje cilja koji se htio postići odredbom za koju je ustanovljeno da je nišetna.“

Člankom 19.e. ZPK 102/15 naloženo je tuženiku i drugim bankama da izjednače korisnike kredita sa monetarnom klauzulom u CHF sa korisnicima kredita sa monetarnom klauzulom u EUR valuti i to ponudom novog ili izmijenjenog ugovora. Budući da je tuženik morao postupiti u skladu sa predmetnim zakonom isti je predložio tuženiku sklapanje aneksa kojim se mijenjaju odredbe ugovora, a što uključuje i odredbu o kamatnim stopama. Opreza radi, ukoliko sud ne bi smatrao da je odredba o promjenjivoj kamatnoj stopi iz ugovora o kreditu zamijenjena Aneksom, tuženik predlaže saslušanje djelatnika banke koji je sudjelovao u sklapanju predmetnog ugovora o kreditu, a na okolnost da su tužitelju bili objašnjeni prava i obveze iz ugovora o kreditu pa tako i odredba o promjenjivoj kamatnoj stopi i valuta obveze. Također i na okolnost načina pregovaranja i sklapanja ugovora o kreditu.

Tuženik posebno ističe da predmetnim Aneksom nije došlo do konvalidacije eventualno nišetne odredbe tj. ista nije pravno osnažena, što uostalom i nije moguće po odredbama ZOO-a. Međutim, ovdje je došlo do zamjene postojeće odredbe novom. Tu nema govora o konvalidaciji nišetne odredbe, budući da više nije riječ o istoj odredbi. Dakle, odredbe Aneksa u dijelu promjenjive kamatne stope i valutne klauzule u EUR treba promatrati kao nove odredbe kojima su ugovorne strane slobodno i u skladu s načelom slobode ugovaranja uredile svoje odnose s retroaktivnim učinkom i koje nisu nišetne. Konačno, odlukom Vrhovnog suda Republike Hrvatske, u presudi posl. br. Rev-1172/18 od 19. ožujka 2019. zauzet je stav kako se eventualno nišetne ugovorne odredbe mogu izmijeniti voljom stranaka. Tako sud ističe: „Odredbama ZID ZoPK/12 je dakle pružena mogućnost strankama ugovora da same otklone razloge djelomične nišetnosti odredbe čl. 2. i 7. predmetnog Ugovora, pri čemu je Banci naloženo određivanje parametara koje prati u kontekstu donošenja odluke o korekciji promjenjive kamatne stope, a koji su jasni i poznati potrošačima, na način da banka mora ponuditi potrošaču parametre čija promjena ne ovisi o volji jedne ugovorne strane, a to primjerice mogu biti referentna kamatna stopa (npr. EURIBOR, LIBOR), indeks potrošačkih cijena, premija na kreditni rizik Republike Hrvatske i slični parametri (stranica 16 presude).“ U konačnici, izmjena odredbi, smisao je Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju. Kada se predmetne odredbe ne bi mogle valjano izmijeniti, kako bi zakonodavac mogao naložiti tuženiku takvu obvezu? Odredbe o valuti obveze i promjenjivoj kamatnoj stopi izmijenjene su u skladu sa zakonom. Budući da je zakonodavac naložio predmetnu promjenu s retroaktivnim učinkom, tužitelj je stavljen u položaj kao da je od dana sklapanja ugovora, iznos kredita i povrat vezan za EUR valutu. Tako je tužitelj nakon konverzije ispunjavao svoju obvezu iz ugovora o kreditu u kunsjoj protuvrijednosti prema srednjem tečaju banke za EUR valutu. Slijedom

navedenog, tužitelj ne može osnovano zahtijevati pravnu zaštitu kao da još uvijek ima obvezu po ugovoru o kreditu u CHF valuti. Isto, jer je kolektivnom presudom utvrđeno pravo na zaštitu samo onih korisnika kredita kojima je obveza vezana za CHF valutu. Dodatno, ukoliko sud prihvati prijedlog tužitelja da se provede financijsko –knjigovodstveno vještačenje, tuženik predlaže da se vještak očituje na okolnost je li tuženik sve uplate koje je tužitelj izvršio na temelju Ugovora o kreditu s CHF valutom obveze, dakle uključujući i plaćanja koja su posljedica povećanja tečaja CHF i povećanja kamatne stope, iskoristio za zatvaranje obveza po konvertiranom kreditu. Tuženik posebno ukazuje na obrazloženje presude VSRH Rev-2221/18, i to str. 21-22. obrazloženja koje glasi: „Kod činjenice da je tužitelj odlukom Vlade Republike Hrvatske u smislu odredbi ZZP/09 određen osobom ovlaštenom za pokretanje postupka za zaštitu kolektivnih interesa potrošača, a tužitelj pokrenuo ovaj postupak vezano za ništetnost ugovornih odredbi iz ugovora o kreditiranju u kojima je ugovoren švicarski franak kao valuta uz koju je vezana glavnica kredita, a koji ugovori su sklapani u razdoblju 2004.-2008., a za koje ugovorne odredbe tužitelj smatra da su nepoštene te ništetne, onda se nameće zaključak kako je tužitelj imao pravni interes za pokretanje ovog postupka u vrijeme podnošenja tužbe, a koji pravni interes postoji i dalje, unatoč tome da je Zakonom o izmjenama i dopunama Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine", broj 102/15) omogućeno korisnicima tih kredita konverzija iznosa kredita vezanih uz švicarski franak vezati uz EUR. To stoga što je tim Zakonom potrošačima – korisnicima kredita ponuđena mogućnost konverzije kreditnog duga vezanog uz švicarski franak, vezati uz valutu EUR, ali ne kao njihova obveza, što znači da su i dalje u neodređenom broju ostali na snazi ugovori sklopljeni sa valutnim klauzulama u švicarskim francima, a time i dalje pitanje valjanosti takvih ugovornih odredbi ostalo sporno. U takvim okolnostima i dalje postoji pravni interes tužitelja za vođenje ovog postupka.“ Dakle, obrazlažući pitanje pravnog interesa za utvrđenjem ništetnosti odredbi ugovora o kreditu koji su temeljem posebnog propisa konvertirani, Vrhovni sud Republike Hrvatske je iznio jasan i nedvojben stav da takav interes postoji kod onih ugovora koji su ostali na snazi s valutnom klauzulom u CHF, dakle nekonvertirani ugovori o kreditu.

Stoga, kako je ovdje napravljena konverzija, i sporna odredba je zamijenjena novom, i to s retroaktivnim učinkom, tužitelj nema više interesa voditi ovaj postupak, niti ima pravo na bilo kakvo obeštećenje.

Sklapanjem Aneksa ugovorne strane su suglasno izmijenile obvezu vraćanja kredita denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u CHF u kredit denominiran u kunama s valutnom klauzulom u EUR za cijelo vrijeme trajanja ugovornog odnosa. Tako su odredbe čl. 2. i 3. u cijelosti zamijenjene odredbom čl. 2. Aneksa ugovora o kreditu i to retroaktivno. Također, ugovor s valutnom klauzulom u EUR valuti, ne uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača budući da, niti u vrijeme sklapanja ugovora, a ni danas ne postoji veliki rizik tečajnih razlika. Tuženik je o svim relevantnim okolnostima obavijestio tužitelja pri sklapanju ugovora o kreditu, kao i upozorio na eventualne rizike valutnih klauzula, pa tako i CHF valutne klauzule. Nadalje, tuženik je kod kredita s valutnom klauzulom proveo edukaciju djelatnika, kako u pogledu samih komercijalnih uvjeta, tako i u odnosu na prodaju tih proizvoda klijentima. Upravo je zbog navedenog vidljivo da je tuženik vodio računa o klijentima i načinu prezentacije uvjeta kredita klijentima, pa u tu svrhu prilaže pisani iskaz svjedoka gđe. Ive Krhlanko Cvetko, a radi utvrđenja navedenih činjenica i okolnosti. Podredno, ako bi sud smatrao da je potrebno provesti predmetni dokaz i na ročištu, tuženik predlaže i saslušanje iste. Nadalje,

Zakonom o obveznim odnosima dopuštena je odredba ugovora kojom se vrijednost ugovorne obveze izračunava na temelju tečaja valute Republike Hrvatske u odnosu prema stranoj valuti. Stoga je izvjesno da je tuženik postupao u skladu sa zakonom pa tužitelj potpuno neosnovano ističe da bi ugovaranjem valutne obveze u CHF tuženik bio nepošten. Tuženik je prilikom sklapanja ugovora o kreditu postupao u dobroj vjeri, slijedom čega tužitelj, čak i da je osnovan tužbeni zahtjev, nema pravo na zatezne kamate prije podnošenja tužbe. Predmetnim je ugovorom ugovoren rok otplate predmetnog kredita od 30 godina. Stoga je jasno da je u trenutku sklapanja ugovora o kreditu bilo neizvjesno kretanje kako kune, tako i CHF. Tuženik ističe da promjena tečaja strane valute ni na koji način nije mogla biti predvidiva, niti je tuženik mogao procijeniti kretanje tečaja CHF. Stoga je nesporno da tuženik nije mogao predmetnu valutnu klauzulu koristiti radi stjecanja dobiti jer ni on sam nije znao kakve će okolnosti nastupiti u idućih 30 godina. Vrhovni sud Republike Hrvatske rješenjem od 4. ožujka 2020., donesenom u oglednom postupku Gos 1/2019, zauzeo je pravni stav kako: „Sporazum o konverziji sklopljen na osnovi Zakona o izmjeni i dopunama Zakona potrošačkom kreditiranju ("Narodne novine" broj 102/15.) ima pravne učinke i valjan je u slučaju kada su ništetne odredbe osnovnog ugovora o kreditu o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli.“ Dakle, predmetnom odlukom je utvrđeno da je Aneks o konverziji valjan i da proizvodi pravne učinke. To znači da se pravni učinci ocjenjuju u cijelosti i punom opsegu, a to se odnosi onda i na retroaktivan učinak Aneksa. Kada to ne bi bilo tako, tada utvrđenje Vrhovnog suda Republike Hrvatske da je Aneks valjan i da proizvodi pravne učinke ne bi imalo nikakvog smisla. Stoga, imajući u vidu valjanost Aneksa, tužitelj nema pravo na povrat plaćenog na temelju eventualno ništetnih odredbi osnovnog ugovora. 6

Konačno, da se u ovom slučaju radi o retroaktivnoj primjeni Aneksa, potvrdio je i Ustavni sud Republike Hrvatske u spojenim predmetima U-I-3685/2015 i dr., rješenjem od 4. travnja 2017. gdje se navodi „U konkretnom slučaju, s obzirom na prethodno izložena relevantna utvrđenja (v. točke od 28. do 29. rješenja), Ustavni sud ocjenjuje da su potrebni uvjeti retroaktivnosti u ranije izloženom smislu zadovoljeni.“ Dodatno, tuženik ističe da je Vrhovni sud Republike Hrvatske u oglednom postupku Gos-1/2019, zauzeo stav da se pravni interes za podnošenje tužbe kod tzv. konvertiranih kredita odnosi na pravne situacije kada konverzija nije pravilno provedena: „U svakom slučaju ne bi se moglo isključiti postojanje pravnog interesa kod onih razloga eventualne nevaljanosti ugovora koji izviru iz općeg obveznog uređenja, neovisnih o posebnom zakonskom uređenju ZID ZPK (npr. poslovna nesposobnost) ili u slučaju onih konverzija koje nisu provedene suglasno strogim odredbama tog Zakona. (stranica 6. rješenja)“

Stoga je očito kako je sud odlukom u oglednom postupku pojasnio pravni stav zauzet u predmetu Rev-2868/18. Logičnim tumačenjem nameće se zaključak kako tužitelj sklapanjem Aneksa, u situaciji kada je konverzija provedena u skladu sa ZIDZPK, nema više pravni interes niti pravo potraživati daljnje iznose na ime obeštećenja.

Sudski vještak, Ručević vještačenja d.o.o. potvrdio je ispravnost načina izračuna konverzije od strane tuženika. Isto se prilaže kao dokaz da je konverzija provedena sukladno ZIDZPK. U prilog navedenom, tuženik dostavlja i presudu Županijskog suda u Varaždinu, Stalna služba u Koprivnici posl. br. GŽ-1172/2018 od 30. lipnja 2020. kojom je odbijen tužbeni zahtjev tužitelja upravo zbog činjenice da je sklopljen Aneks ugovora o kreditu, a uz primjenu pravnog stajališta zauzetog u oglednom postupku. Dostavlja se i presuda Županijskog suda u Puli, posl. br. GŽ- 9/19 od 16. ožujka 2020. u kojoj je također zauzet isti pravni stav.

Tužitelj zahtijeva isplatu u visini koja očigledno predstavlja razliku kao da valutna klauzula nije bila niti ugovorena. Tuženik prvenstveno ističe da bi takvim uređenjem prava i obveza stranaka sud u potpunosti dokinuo slobodno uređivanje obveznih odnosa iz čl. 2. ZOO-a i protivno volji ugovornih stranaka utvrdio ugovornu obvezu kao da valute obveze nije niti bilo. Nesporno je da su stranke svojom slobodnom voljom sklopile ugovor o kreditu s valutnom klauzulom u CHF. Tužitelj u tužbi nije ni na koji način obrazložio koja druga valuta obveze bi se trebala primijeniti. Ovako postavljenim tužbenim zahtjevom tužitelj stvara okolnosti u kojima se primjenjuje fiksni tečaj, ali pod daleko povoljnijim uvjetima nego što je tuženik nudio za ugovore bez valutne klauzule. Nadalje, ukoliko tužitelj tvrdi da se predmetni ugovor o kreditu treba smatrati „kunskim kreditom“ to tuženik ističe kako bi se u tom slučaju izračun trebao izvršiti primjenom kamatne stope primjenjive na kredite u HRK valuti u predmetnom vremenskom periodu. Naime, u prilog tom stavu govori i činjenica da je Zakon o izmjeni i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju (Narodne Novine 102/15) prilikom konverzije naložio primjenu kamatne stope jednake kamatnoj stopi (po iznosu, vrsti i razdoblju promjene) koju su banke primjenjivale na kredite iste vrste i trajanja denominirane u EUR i denominirane u kunama s valutnom klauzulom u EUR na datum sklapanja ugovora o kreditu. Stoga je tada predmetni izračun sačinjen u skladu sa zakonom, uvažavajući smanjenja kamatnih stopa, tečaj ili uvjete odobrene određenim istovrsnim skupinama potrošača temeljem ročnosti, namjene kredita, iste vrste i trajanja u EUR i u kunama s valutnom klauzulom u EUR na datum sklapanja ugovora o kreditu denominiranog u CHF i denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u CHF. Pored toga, tuženik prigovara i postavljenom zahtjevu za plaćanjem kamatne stope od dana svakog pojedinačnog anuiteta pa do isplate. Naime, sukladno čl. 1115. ZOO-a zatezne kamate vraćaju se od dana stjecanja samo ako je stjecatelj nepošten, a inače od dana podnošenja zahtjeva, u ovom slučaju tužbe. Sudska praksa nepoštenje (nesavjesnost) stjecatelja veže uz to je li neosnovano osiromašeni zahtijevao vraćanje stečenog bez osnove prije podnošenja tužbe. S obzirom na to da u ovom postupku tužitelj nije dokazao da je prije podnošenja tužbe zahtijevao vraćanje stečenog bez osnove, prema tome nije dokazao ni da je tuženik prije podnošenja tužbe postao nesavjestan stjecatelj, odnosno da nije postupao u dobroj vjeri prilikom sklapanja ugovora. Tuženik ovdje ukazuje i na stav građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske kojim je zauzeto shvaćanje da ugovorne strane iz ništavog ugovora o zajmu u smislu odredbe čl. 214. Zakona o obveznim odnosima treba smatrati savjesnim, pa stjecatelju pripadaju zatezne kamate od dana podnošenja zahtjeva. Iako predmetni slučajevi nisu identični, oni su svakako usporedivi budući da je ugovor o kreditu vrsta ugovora o zajmu. Stoga tuženik smatra kako nema osnove za tumačenje njegovog postupanja kao nepoštenog budući da Vrhovni sud RH u ranijim odlukama (iako se radilo o ugovoru o zajmu, a ne o kreditu), ponašanje ugovornih strana koje je bilo protivno izričitoj zakonskoj zabrani nije tumačio kao nepošteno. Tuženik smatra da se navedeno shvaćanje mora primijeniti i u ovom predmetu kada je riječ o tijeku zateznih kamata. Navedeni stav potvrdio je i Općinski sud u Splitu u presudama posl. broj P-2563/18 od 23. listopada 2020. i u presudi posl. br. P-1798/19 od 23. travnja 2021. gdje se navodi: „Prema odredbi čl. 1115. ZOO-a kad se vraća ono što je stečeno bez osnove moraju se vratiti plodovi i platiti zatezna kamata, i to, ako je stjecatelj nepošten od dana stjecanja, a inače od dana podnošenja zahtjeva. U ovom slučaju tužiteljima stečeno bez osnove na strani tuženika temeljem ništetnih odredaba Ugovora pripada od dana podnošenja zahtjeva tuženiku, a to je dan

podnošenja tužbe 21. srpnja 2015. godine do isplate. Tužitelji, odnosno njihova prednica, su tek nakon uspjeha kolektivne tužbe i uspjeha iste, istaknuli svoj zahtjev i ukazali na nepoštenje predmetnih odredaba, do tada, odnosno do dana podnošenja ove tužbe sami tužitelji, ni njihova prednica, nisu ukazivali na ništetnost odredaba, sud je stava da zbog specifičnosti ovih slučajeva ugovora o kreditima u CHF treba držati da tuženik nije bio nepošten stjecatelj, pa stečeno treba vratiti tužiteljima od dana podnošenja tužbe tužitelja u ovom predmetu. Dakle, za više zatraženo zahtjev tužitelja valjalo je odbiti kao neosnovan. U ovom dijelu, zatraženih kamata, zaista ima mjesta primjeni stava sa sjednice Građanskog odjela VS RH održane 5. ožujka 2004. godine, analognoj primjeni istog kao i kod ništavog ugovora o zajmu po kojem ugovorne strane istog treba smatrati savjesnim, pa stjecatelju zatezne kamate pripadaju od dana podnošenja zahtjeva.“

Tuženik, opreza radi, ističe prigovor zastare iz razloga kako slijedi.

U slučaju ako bi tužitelj isticao pravni stav kako je podnošenjem kolektivne tužbe u predmetu P- 1401/12 prekinut tijek zastarnog roka za tužitelja u ovom postupku, tuženik navodi kako ne postoji niti jedna zakonska odredba koja bi određivala prekid zastarnog roka za pojedinačno potraživanje na temelju postupka radi zaštite kolektivnih interesa i prava koji se nalaze u glavi 32. ZPP-a. Osnovna zadaća suda je suditi na temelju Ustava, međunarodnih ugovora, zakona i drugih važećih izvora prava. Stoga je sud ovlašten tumačiti zakonske odredbe u slučaju kada iste postoje. Budući da odredba čl. 241. ZOO-a uređuje isključivo pravnu situaciju kada tužitelj pokrene određenu pravnu radnju prema dužniku, razvidno je da se ista ne bi mogla primijeniti u ovoj konkretnoj situaciji. Posebno s obzirom na činjenicu da se ne radi o identičnom postupku jer je kolektivna tužba pokrenuta radi deklaratornog utvrđenja dok tužitelj u ovom postupku potražuje isplatu. Primjena čl. 241. ZOO u ovom kontekstu dovela bi u pitanje pravnu sigurnost i legitimna očekivanja tuženika kao elemenata vladavine prava, a što predstavlja jednu od najviših vrednota ustavnog poretka Republike Hrvatske. Stoga, tuženik ističe kako se na eventualno potraživanje tužitelja primjenjuje zastarni rok od pet godina, računajući od dana plaćanja svakog pojedinog anuiteta. Tuženik smatra da bi usvajanjem tužbenog zahtjeva tužitelja, sud one potrošače koji su sklopili ugovor o kreditu sa CHF valutnom klauzulom, neosnovano stavio u povoljniji položaj u odnosu na potrošače koji su sklopili ugovore o kreditu s fiksnom kamatnom stopom, s valutnom klauzulom u EUR ili bez valutne klauzule. Također, u slučaju potrošača koji su izmijenili valutu obveze u EUR, ističe se i pravno mišljenje prof. dr.sc. Siniša Petrović i doc. dr.sc. Tomislav Jakšić iz stručnog članka „Učinci revizijskih odluka Vrhovnog suda iz veljače i rujna 2019. na konverziju kredita u CHF (slučaj "franak")“ gdje se navodi: „Ostvarenje povrata svih ili dijela učinjenih plaćanja s naslova ugovora u CHF-u obuhvaćenih konverzijom (dakle ne i povratom pretplate koja se sukladno pravilima o konverziji mora vratiti korisniku kreditu) dovelo bi korisnike kredita u CHF-u u položaj koji više ne bi bio izjednačen s položajem korisnika kredita u eurima jer bi takvi korisnici zadržali ugovore o kreditu u eurima, a pritom ostvarili i povrat učinjenih plaćanja s naslova ranijeg ugovora o kreditu u CHF-u. Drugim riječima, takvo stajalište dovelo bi do neosnovanog ostvarivanja dvostruke koristi korisnika kredita (potrošača) na štetu banke.“

Slijedom svega navedenog, tuženik predlaže da sud odbije tužbeni zahtjev tužitelja te ga obveže da naknadi troškove postupka tuženiku.

3. Sud je proveo dokaz uvidom u Ugovor o kreditu od 13.ožujka 2008. s dodatkom od 5. studenog 2015., tuženikovu obavijest od 25. listopada 2021., pregled

prometa za klijenta, tuženikov popis uplata za namirenje obveza po kreditu od ugovaranja do 30. rujna 2015., otplatni plan, rješenje javnog bilježnika Amire Predovan o nasljeđivanju poslovni broj O-1743/19 od 19. prosinca 2019. i rješenje o nasljeđivanju naknadno pronađene imovine od 1. kolovoza 2022. istog javnog bilježnika, isti poslovni broj, izjavu svjedoka Ide Krhlanko Cvetko sud nije posebice ocjenjivao, jer svjedoci iskazuju usmeno, dio nalaza i mišljenja Ručević vještačenja d.o.o. od 13. studenog 2015., pregled kamatnih stopa banaka na kunske kredite, dodatak ugovora o kreditu od 4. svibnja 2016. s izračunom konverzije i stimuliranim otplatnim planom, te nepotpisanim prihvaćanjem izračuna konverzije te bitne informacije tuženikove o konverziji kredita vezanih za CHF, zahtjev za kredit, brojne presude koje su stranke priložile nisu posebice navođene i obrazlagane kao neodlučne, preslušao tužitelja i svjedoka Ivora Toljančića te odredio računovodstveno vještačenje.

4. Tužbeni zahtjev je djelomice osnovan.

5. Nije prijeporno da su tužitelj prednik Josip Beštak i tuženikov prednik Hypo Alpe-Adria bank d.d. 13. ožujka 2008. sklopili ugovor o kreditu, stambeni, na 160.000,00 VHF u kunskoj protuvrijednosti po tuženikovom srednjem tečaju na dan korištenja kredita s kamatnom stopom od 5,49% godišnje, koja se obračunava u istoj valuti i naplaćuje u kunama, po istom tečaju na dan dospelosti na rok od 30 godina i otplaćuje u 360 mjesečnih anuiteta u kunskoj protuvrijednosti 907,46 CHF po istom tečaju na dan dospelosti tj. dan plaćanja, kao i da su 4. svibnja 2016. sklopili dodatak tom ugovoru radi konverzije u Ugovor s valutnom klauzulom u eurima, te je 30. rujna 2015. utvrđeno da je glavnica kredita preostala 90.328,91 euro, a preplata je 9.788,09 kn, koja se koristi za namirenje budućih anuiteta, kao što nije prijeporno da je tužitelj prednik umro 5. kolovoza 2019. godine, a prava i obveze iz predmetnog Ugovora o kreditu je naslijedila tužiteljica sukladno rješenju o nasljeđivanju naknadno pronađene imovine posl. broj O-1743/19 od 1. kolovoza 2022. javnog bilježnika Amire Predovan, što je i utvrđeno uvidom u navedene isprave, te je neprijeporno da je kredit prijevremeno otplaćen.

6. Kako je tuženik na ročištu 14. ožujka 2026. izjavio da se protivi preinaci tužbe u odnosu na tužitelj podnesak od 19. kolovoza 2026. kojim je povećan tužbeni zahtjev, sud ocjenjuje da u ovoj pravnoj stvari nedopuštanjem preinake tužbe bi tužitelju bila nametnuta ograničenja prava na pristup sudu i pravičnog suđenja zajamčenoga odredbom čl.6. Konvencije za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda (NN-MU-18/97-1/06). Naime u svakom pojedinom slučaju primjenom ispitivanja razmjernosti je potrebno utvrditi je li ovakvim ograničenjem preinake tužbe do zaključenja glavne rasprave narušena sama bit toga prava tj. dolazili do kršenja prava na pristup sudu. Tako u slučaju kad tužitelj u vrijeme podnošenja tužbe ne raspolaže svima odlučnim činjenicama potrebnim za postavljanje konačnoga tužbenog zahtjeva, s obzirom da je to objektivno nemoguće bez pribave potrebnih isprava za računovodstveno vještačenje i samog vještačenja, već je istom tada moguće saznati sve odlučne činjenice vezane za visinu tužbenog zahtjeva kojeg tuženik osporava, pa slijedom toga nedopuštenje preinake tužbe koje je uslijedilo odmah nakon pribave potrebnih isprava i vještačenja ne bi bilo razmjerno tom legitimnom cilju iz odredbe čl.190.st.2. Zakona o parničnom postupku i dovelo bi do kršenja prava na pristup sudu. To stoga jer je legitiman cilj zabrane preinake tužbe

nakon zaključenja glavne rasprave ako ima njegove krivnje zapravo onemogućavanje zlorabe postupovnih prava radi ubrzanja parničnog postupka, a postavljanje tužbenog zahtjeva u novčanom dijelu odmah nakon pribave potrebnih isprava i provedenog vještačenja, koje je zasnovano na istoj činjeničnoj i pravnoj osnovi ne utječe na dužinu trajanja postupka, dočim nedopuštanjem preinake tužbe može tužitelj podnijeti samo novu tužbu za preostali dio zahtjeva naznačene vrijednosti predmeta spora u tužbi, što nepotrebno uzrokuje nove troškove te se izlaže prigovoru presuđene stvari li može bitne zastare što opet dovodi u pitanje ostvarenja tužiteljeva prava to je za njega prekomjeran teret.

7. Prijeporni su ništetnost, osnovanost i visina tužbenog zahtjeva te zastara.

8. Ovdje treba primijeniti odredbe čl.96-102. Zakona o zaštiti potrošača (NN 79/07, 125/07 i 79/09), koji je bio na snazi u vrijeme sklapanja ugovora o kreditu, a prilikom ocjene poštenosti ugovornih odredaba treba primijeniti čl.5. Direktive 93/13 EEZ.

9. Glede valutne klauzule, Vrhovni sud Republike Hrvatske je u svojoj presudi poslovni broj Rev-2221/18 prihvatio obrazloženje Visokog Trgovačkog suda Republike Hrvatske poslovni broj PŽ-6632/17 kojim je utvrđeno da nije bilo pojedinačnih pregovaranja o ovoj ugovornoj odredbi te da potrošač nije imao utjecaja na njen sadržaj upravo zato jer ju je unaprijed sastavio trgovac tj. tuženik pa slijedom toga ovaj sud ocjenjuje da nije moguće to tumačiti kao pojedinačno pregovaranje. Nadalje je bilo potrebno utvrditi je li neka ugovorna odredba sastavljena jasno i razumljivo tj. da je u njoj izložena konkretna djelovanja i učinci te rizici koji utječu na kreditnu zaduženost, sve uz predočenje točnih kriterija razumljivih prosječnom potrošaču bez stručnoga znanja a da bi potrošač mogao procijeniti svoj rizik i opseg svoga zaduženja cijelo vrijeme trajanja ovoga ugovora o kreditu a po ocjeni ovog suda to nije učinjeno ni na koji način. Konačno, banke pa i tuženik su trebali obavijestiti potrošača tj. tužitelja o svim rizicima koje tužitelj prihvaća sklapanjem ovakvog ugovora s valutnom klauzulom ili ih uklopiti u sadržaj tog ugovora o kreditu, kako bi potrošač tj. tužitelj mogao razumjeti što mu donosi ova ugovorna odredba i odlučiti sam o tomu, sve sukladno obvezno pravnom načelu savjesnosti i poštenja, što banke tj. tuženik nije učinio premda sami trgovci tj. banke jesu znali te rizike. Sve to uz činjenicu da tada nije bilo propisano kako banke moraju u vrijeme pregovaranja obavijestiti potrošača o nekim konkretnim činjenicama na osnovi kojih će prosječan potrošač moći procijeniti rizike valutne klauzule i odlučiti o svojim obvezama tijekom trajanja ugovora o kreditu, ali primjenom načela savjesnosti i poštenja postoji opća dužnost svih sudionika obveznih odnosa učiniti sve da se u potpunosti postigne informirana suglasnost o svima bitnim čimbenicima namjeravanoga pravnog posla pa i tečajne razlike, tim više što je priroda i posebnost ove valute poznata bankama, a ne i prosječnom potrošaču koji nema stručnog znanja, što sve uzrokuje bitnu neravnotežu u njihovim pravima i obvezama. Dakle, banke znaju za rizik ugovaranja valutne klauzule u CHF-u i uvjeravaju potrošače da je ta valuta sigurna i često procjenjuju same da su potrošači kreditno sposobni samo za takav ugovor, što prosječnog potrošača bez toga stručnog znanja navodi na sklapanje ovakvog ugovora. Takvo postupanje uzrokuje neizvjesnost iznosa glavnice kredita i njegove cijene tj. kamata, jer je ovdje vezano za CHF, što nadalje dovodi do promjenjivosti bitnih elemenata tog ugovora, zbog tečajnih razloga, a banke znaju da je uz CHF

vezan posebni rizik kao valute utočišta, ali utočište za bankovne obveze, a ne za potrošačeve te tako taj rizik preuzima potrošač bez svoga znanja, koji je k tomu potaknut na sklapanje ovakvog ugovora nižima kamatnim stopama, u početku, što je samo po sebi nepošteno. S duge strane pak prosječni potrošač u to doba jest bio načelno upoznat s valutnom klauzulom, ali je u optjecaju bila uglavnom DEM tj. euro pa nije znao razliku pojedinih stranih valuta glede tečajnih rizika, slijedom čega nije znao niti razumio gospodarske posljedice ovih ugovora. Dakle, banke prihvaćaju samo opći rizik valutne klauzule a potrošač i taj rizik, ali i dodatni rizik poseban za CHF kao valutu utočišta, što banke kao stručne ustanove razumiju, a potrošači kao nestručni ne razumiju niti su svjesni da ne razumiju takve rizike pa misle kako su preuzeli samo opći rizik koji je vezan uz pojam svake valutne klauzule, a nitko im to nije objasnio niti im je druga strana tj. banka dala neko pravo koje bi potrošaču taj nedostatak nadoknadilo, s tim što treba reći da više kamatne stopa ispočetka nisu dovoljne, jer su i one vezane za CHF pa su posljedice u konačnosti iste, jer su i stope bile promjenjive. Sama činjenica da tečaj CHF-a nije stalno rastao, nije odlučna, jer navedena neravnoteža prava i obveza ugovornih stranaka nastaje samim sklapanjem ugovora bez pojedinačnog pregovaranja i informiranja potrošača o rizicima koje preuzima na sebe bez znanja i svijesti o neznanju tog rizika, a što sve vrijedi i za ovaj pojedinačni ugovor tj. parnične stranke. Slijedom toga su navedene ugovorna odredba čl. 2. i 4. utvrđene ništetnim u dijelu koji se odnosi na valutnu klauzulu u CHF, primjenom odredbe čl.102.st.1. Zakona o zaštiti potrošača u svezi s odredbom čl.322.st.1. Zakona o obveznim odnosima pa primjenom odredbe čl.323.st.1. istog Zakona svaka je ugovorna strana dužna vratiti drugoj što je primila na osnovi takvog ugovora, a na osnovi odredbe čl.324. st.1. istog Zakona ništetnost neke odredbe ugovora ne povlači ništetnost ugovora, ako on može opstati bez ništetne odredbe i ako ona nije bila uvjet ugovora ni odlučna pobuda zbog koje je ugovor sklopljen, koje pretpostavke nisu ispunjene u ovom slučaju jer ugovorena valutna klauzula nije bila uvjet ugovora a niti je po tužiteljevom iskazu bila odlučna pobuda već mu je trebao kredit za kupnju stana kojeg će moći otplatiti. Sve i da su ispunjene odredbe čl.324.st.1. Zakona o obveznim odnosima, već da je riječ o odlučnoj pobudi zbog koje je ugovor sklopljen, opet treba primijeniti odredbu čl.324.st.2. istog Zakona budući je posebnim propisom tj. Zakonom o zaštiti potrošača ustanovljena ništetnost upravo da bi ugovor bio oslobođen te odredbe i vrijedio bez nje. Odredba čl. 326, st. 2. Zakona o obveznim odnosima se ne primjenjuje, premda je kredit prijevremeno otplaćen u cijelosti, jer ova zabrana nije bila manjeg značenja, već upravo suprotno, kako je prethodno obrazloženo.

Također, nije osnovan tuženikov navod da utvrđenje ništetnosti čl. 2. ugovora o kreditu nije obuhvaćeno kolektivnim presudama, kako tuženik navodi na ročištu 14. rujna 2026., jer je presudom Trgovačkog suda u Zagrebu, poslovni broj P-1401/2012, točka 1. izreke utvrđeno da je tuženik povrijedio kolektivne interese i prav potrošača-korisnika kredita upravo na način da je ugovorena valutna klauzula uz koju je vezana glavnica CHF, a kako je ugovoreno i u ovom slučaju.

10. U odnosu na tuženikove prigovore o primjeni navedenih presuda Vrhovnog suda, vrijedi odredba čl.502. C Zakona o parničnom postupku te taj prigovor sud ocjenjuje neosnovanim.

11. Nadalje, ono što tužitelj potražuje u novčanom dijelu tužbenog zahtjeva glede ništetnosti valutne klauzule u CHF-u jest razlika u valuti između iznosa utvrđenih početnim otplatnim planom po tečaju CHF-a na dan stavljanja kredita na raspolaganje i svota koje je plaćala zbog rasta tečaja te valute te je to jedina i pravilna mogućnost izračuna onoga što je tužitelj stekao zbog svog nesavjesnog i nepoštenog postupanja.

12. Računovodstvenim nalazom i mišljenjem od 16. siječnja 2026. godine je utvrđeno da je razlika između tečaja za valutu CHF primijenjeno na dan plaćanja u odnosu na anuitete primjenom tečaj na dan isplate kredita 11.915,95 eur, sve s mjesečnim svotama i nadnevcima dospelosti kao u točki 1. mišljenja, razlika s osnove valutne klauzule za koje je utvrđen manje plaćen iznos jest minus 58,26 eura kao u točki 2. mišljenja, razlika preostale glavnice je 7.620,15 eura, kao u točki 3. mišljenja, zatezne kamate na razlike između anuiteta zbog promjene tečaja do 30. rujna 2015. iznose 3.979,50 eura kao u točki 4. mišljenja, a razlika između anuiteta primjenom kamatne stope kamata na kunske kredite iznosi minus 11.632,64 eura, kao u točki 7. mišljenja.

13. Sud prihvaća nalaz i mišljenje kao stručno i obrazloženo, zasnovano na mjerodavnim ispravama u spisu te načinjeno sukladno sudskom zadatku o bitnim činjenicama. Pri tomu treba reći da tuženikov zadatak tj. razlika između anuiteta primjenom kamatne stope banaka na kunske predite iz točke 7. mišljenja nije ni odlučna, jer je ovdje ugovoren kredit s valutnom klauzulom u CHF, a kasnije u eurima, kao što nije ni odlučan dio nalaza iz točke 2. mišljenja o manje plaćenom iznosu, jer tuženik nije postavio nikakav protutužbeni zahtjev niti prigovor radi prebijanja, o kojemu bi sud trebao odlučiti u tom dijelu.

14. Primjenom odredbe čl.3.st.1. točka 1. Zakona o zaštiti potrošača je sud utvrdio da je tužitelj prednik bio potrošač, jer je i sama namjena kredita bila stambena te prihvaćajući tužitelj iskaz u tom dijelu kao životan i uvjerljiv tj. prednik je imao srednju stručno spremu i bio je zaposlenik u trgovačkom društvu, a kredit mu je trebao za kupnju stana za obiteljske potrebe, a sve i da je bio direktor financija, kako smatra tuženik, opet nema dokaza da je imao posebno visokospecijalizirano znanje za ovakvu vrstu poslova kakvu ima tuženik kao kreditna institucija, što je obrazloženo prethodno, a i općepoznato je da je tečaj CHF u odnosu na kunu bio stabilan cijelo vrijeme prije sklapanja ovakvih ugovora te tužitelj nije imao razloga misliti da će naglo porasti, unatoč svojem zvanju, dočim tuženik nije dokazao suprotno, premda je na njemu dokazni teret.

Iskaz svjedoka Ivora Poljančića nije odlučan, jer nije kao tuženikov zaposlenik pregovarao s tužiteljevim prednikom o ovomu pravnom poslu niti zna bilo što drugo bitno o tomu.

15. Sada je prijedorno pitanje zastare.

16. Vrhovni sud Republike Hrvatske je u svojoj presudi poslovni broj Rev-2245/17 od 20. ožujka 2018. godine izrazio stajalište da se pokretanjem parničnog postupka za zaštitu kolektivnog interesa potrošača dolazi do prekida zastare primjenom odredbe čl.241. Zakona o obveznim odnosima, te zastara pojedinačnih

zahtjeva ove vrste počinje teći ispočetka od trenutka pravomoćnosti sudske odluke u povodu te tužbe. Kako je to učinjeno presudom Trgovačkog suda u Zagrebu, poslovni broj P-1401/12 od 4. srpnja 2013. godine i Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske poslovni broj PŽ-7129/13 od 13 lipnja 2014. godine, kada je presuda povodom tužbe za zaštitu kolektivnih interesa potrošača u ovoj vrsti predmeta postala pravomoćna i potvrđena presudom Vrhovnog suda Republike Hrvatske poslovni broj Revt-249/14 od 9. travnja 2015. godine, što je općepoznato, a posebice poznato strankama, a kojim presudama je utvrđeno da kamatne su kamatne stope tužene banke mijenjale bez ugovorenih parametara jednostranom odlukom banka, samim obavještavanjem o promjeni, bez pojedinačnih pregovora, čim je došlo do kršenja pojedinih interesa i prava potrošača kao korisnika kredita što je uzrokovalo nepoštenost tj. ništetnost navedene ugovorne odredbe, pa primjenom toga zastara nije nastupila. To isto vrijedi i za valutnu klauzulu u odnosu na presudu Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-1401/12 od 4. srpnja 2013. godine potvrđene u tom dijelu presudom Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske poslovni broj PŽ-6632/17 od 14. lipnja 2018. godine gdje Vrhovni sud Republike Hrvatske svojom presudom poslovni broj Rev-221/18 od 3. rujna 2019. odbio tuženikovu reviziju protiv navedene drugostupanjske odluke. Kako je presuda Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-1401/12 u dijelu ništetnosti valutne klauzule postala pravomoćna 14. lipnja 2018. godine kada je Visoki trgovački sud Republike Hrvatske donio presudu poslovni broj PŽ-6632/17 to sud ocjenjuje da je neosnovan prigovor zastare primjenom odredbe čl.388. i čl.371. Zakona o obveznim odnosima, budući je tužba podnesena 14. studenog 2022. godine.

17. Zatim je prijeporno kakav učinak ima ništetnost valutne klauzule u CHF-u po ugovoru o kreditu s obzirom da su stranke sklopile dodatak tom ugovoru, kojim su ispravile taj nedostatak, provevši konverziju u valutnu klauzulu u eurima, a u svezi s odredbama čl 323, st. 1. i . i 328. Zakona o obveznim odnosima.

18. U ovoj pravnoj stvari sud ističe kako je Vrhovni sud Republike Hrvatske zauzeo svoja pravna stajališta o tomu u odlukama poslovni broj Rev 1096/2022-2 od 8. studenoga 2022. godine, Rev-586/2019-14 od 21. prosinca 2022. godine i Rev 637/2019-2 od 15. studenog 2022. godine.

19. U odnosu na odluku Vrhovnog suda Republike Hrvatske poslovni broj Gos-1/19 od 04. ožujka 2020. godine, Vrhovni sud Republike Hrvatske je u citiranoj odluci jedino odgovorio na postavljeno pravno pitanje glede ništetnosti ili nepostojanja sporazuma o konverziji, tako što je utvrdio kako takav sporazum ima pravne učinke, te je valjan i u slučaju kada su ništetne odredbe osnovnog ugovora o kreditu i promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli, pri čemu nije izrazio pravno shvaćanje o pravnim pitanjima koja su problematizirana te je Vrhovni sud Republike Hrvatske u obrazloženju istog rješenja između ostalog navodi da "...Vrhovnom sudu Republike Hrvatske nije omogućeno zauzimati pravna shvaćanja o pitanjima glede kojih odgovori ovise o posebnim okolnostima pojedinog slučaja (npr. jesu li osnovani pojedini kondemnatorni zahtjevi korisnika kredita nakon sklopljenog sporazuma o konverziji)." Osim toga, isti sud je u obrazloženju gornjeg rješenja naveo i da "...bez obzira na naknadno sklapanje sporazuma o konverziji, treba reći da se u rješenju Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj: Rev-2868/2018-2 od 12. veljače 2019. Vrhovni sud Republike Hrvatske izjasnio da bez obzira na sklapanje dodatka ugovora

o kreditu tužitelji imaju pravni interes i ovlašteni su tražiti ništetnost pojedinih ugovornih odredbi, kako bi na temelju toga mogli ostvariti neka eventualna prava koja im pripadaju, a mahom je riječ o kondemnatornim novčanim zahtjevima..."

20. Kako je prethodno navedeno imajući u vidu sadržaj Dodatka Ugovora o kreditu koji su sklopili tužitelj i tuženik te odredbe čl. 19.c. ZID ZPK, kao i stajališta Europskog suda za ljudska prava i stajalište Vrhovnog suda Republike Hrvatske izraženo u odluci poslovni broj Rev 18/2018 i poslovni broj Rev-1096/2022 ovaj sud ocjenjuje da tužitelj osnovano zahtjeva povrat preplaćenih iznosa s osnove ništetnosti valutne klauzule u CHF-u. Sud ističe kako je prethodno navedeno i obrazloženo da tuženik na kojem je teret dokaza nije dokazao u tijeku ovog postupka niti je dostavio dokaz da bi se tužitelj odrekao svojeg prava na sudsku zaštitu u smislu da zahtjeva povrat pretplaćenih iznosa koji su predmet ovog spora, niti je dokazao da bi tužitelju predočio i informirao ga o ekonomskim posljedicama koje za njega nastaju u smislu da će obuhvatiti izračunom sve uplaćene iznose pa i one koje je tužitelj uplatio na temelju nepoštenih i ništetnih odredbi ugovora o kreditu u postupku konverzije.

21. Nadalje prema mjerodavnoj praksi Suda Europske unije u predmetu C-186/16 navodi se da kod obveza banaka prema korisnicima kredita nije dovoljno da je odredba jasna i razumljivo sastavljena već je nužno potrošaču ponuditi dovoljno informacija kako bi mogli donijeti razborite odluke, a koje informacije tuženik nije pružio tužitelju niti je tuženik dokazao da bi mu pružio dovoljno informacija kako bi mogao shvatiti ekonomske posljedice svoje odluke. Nije sporno da je tuženik proveo konverziju kako je to propisano odredbom čl. 19c. Zakona o potrošačkom kreditiranju (NN 75/09-156/23.), a u ovom konkretnom slučaju imajući u vidu stajališta Europskog suda za ljudska prava i Vrhovnog suda Republike Hrvatske tuženik, na kojem je teret dokaza, nije dokazao da bi tužitelja informirao kako uplaćene iznose s osnove ništetnih odredbi Ugovora o kreditu će uračunavati u otplatu mjesečnih anuiteta („namirenje budućih anuiteta“) za kredit u valuti EUR koji su izračunati u otplatnom planu (simulirani otplatni plan) sve do 30.09.2015.godine niti da bi o istome postigao sporazum s tužiteljem. Slijedom navedenog sud je ocijenio kao neosnovane navode tuženika kako tužitelj je postavio zahtjev za povratom preplaćenih iznosa s osnova ugovora o kreditu koji nije više na snazi.

22. U odnosu na odluku Vrhovnog suda Republike Hrvatske, poslovni broj Rev-457/2025-1 od 27. svibnja 2026. godine, sud ocjenjuje da ZID ZPK/15 je imao osnovni cilj otkloniti dužničku krizu na osnovu jednokratne i vremenski ograničene mjere u vidu konverzije u odgovarajuće kredite sklopljene u EUR da se krediti vezani uz CHF konvertiraju u odgovarajuće kredite denominirane u EUR i kredite denominirane u kunama, s valutnom klauzulom u EUR (čl. 19.a do čl. 19.e. ZID ZPK/15). Cilj ZID ZPK/15 nije bio otklanjanje posljedica nepoštenih i ništetnih odredbi osnovnog ugovora o kreditu.

Sklapanjem Aneksa ugovora o kreditu (Sporazuma o konverziji) potrošač svojom voljom nije pristao s bankom urediti posljedice ništetnosti ugovornih odredbi kredita u CHF ili kredita u kunama s valutnom klauzulom u CHF (dalje ugovori u CHF) na način da bi iste otklonili za razdoblje koje je prethodilo sklapanju Sporazuma o konverziji. To nije bila volja niti banaka, a niti je ZID ZPK/15 to predviđao i propisao, a niti se korisnik kredita dobrovoljnim sklapanjem Aneksa ugovoru o kreditu mogao

odreći prava koja mu pripadaju temeljem posljedica nepoštenih ugovornih odredbi osnovnog ugovora o kreditu do dana sklapanja Sporazuma o konverziji. Tim Sporazumom samo je redefiniran ugovorni odnos između korisnika kredita i banke pro futuro i retroaktivno, ali time se nije rješavalo pitanje nepoštenih i ništetnih odredbi osnovnog ugovora o kreditu.

To posebno iz razloga jer odredbe o valutnoj klauzuli ugovora u CHF u vrijeme provedbe konverzije nisu uopće bile utvrđene ništetnima u kolektivnom sporu (tek je presudom Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske (dalje: VTSRH) broj PŽ-6632/17 od 14. lipnja 2018. potvrđena presuda Trgovačkog suda (dalje: TS) u Zagrebu broj P-1401/12 od 4. srpnja 2013. kojom je utvrđeno između ostalog, da je tuženica povrijedila kolektivne interese i prava potrošača korisnika kredita sklapajući s istima ugovore o kreditima i koristeći ništetne ugovorne odredbe kojom je glavnica kredita vezana uz valutnu klauzulu u CHF, te je u odnosu na navedenu presudu odbijena revizija tuženice presudom ovoga suda broj Rev-2221/2018 od 3. rujna 2019.).

Kod toga treba navesti da je u vrijeme donošenja ZID ZPK/15 i sklapanja Sporazuma o konverziji na snazi bila odluka ovoga suda broj Revt-249/14 od 9. travnja 2015. kojom je odbijena revizija tamo tužitelja i na koji način je u to vrijeme egzistirala pravomoćna odluka VTSRH broj PŽ-7129/13-4 od 13. lipnja 2014 kojom je preinačena prvostupanjska odluka TS u Zagrebu broj P-1401/12 od 4. srpnja 2013. i odbijen zahtjev za utvrđenje ništetnosti devizne klauzule u CHF. Tek nakon odluke Ustavnog suda RH broj U-III-2521/2015, U-III-2536/2015, U-III-2547/2015, U-III-2565/2015, U-III-2603/2015, U-III-2604/2015, U-III-2605/2015 od 13. prosinca 2016. kojom je Ustavni sud RH djelomično usvojio ustavnu tužbu tužitelja u kolektivnom sporu te ukinuo odluku Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj Revt 249/14-2 od 9. travnja 2015. u dijelu kojim je odbijena revizija tužitelja protiv presude Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske broj PŽ-7129/13-4 od 13. lipnja 2014. došlo je do donošenja odluka navedenih pod 4.3. i konačno tek u rujnu 2019. do jasno izraženog stajališta Vrhovnog suda RH (dalje: VSRH) da je i devizna klauzula u Ugovorima o kreditu u CHF nepoštena i ništetna.

Stoga je potpuno jasno da ZID ZPK/15 nije mogao otklanjati posljedice ništetnosti devizne klauzule u CHF jer je ona u vrijeme donošenja tog zakona i posljedično tome u vrijeme sklapanja Sporazuma o konverziji bila pravomoćno utvrđena valjanom.

ZID ZPK/15 izvršio je izjednačavanje korisnika kredita u CHF s korisnicima kredita u EUR, ali time je samo djelomično provedena i restitucija koja pripada korisnicima kredita u CHF za razdoblje od sklapanja osnovnog ugovora o kreditu pa do provedbe konverzije prema ZID ZPK/15, odnosno sklapanja Aneksa ugovoru o kreditu.

Obzirom na navedeno također je potpuno jasno da nije prihvatljiva tvrdnja u odluci da su tužitelju kod sklapanja Sporazuma o konverziji na temelju ZID ZPK/15 uzeti u obzir svi preplaćeni iznosi na temelju nepoštenih i ništetnih odredbi Osnovnog ugovora o kreditu, odnosno oni su uzeti u obzir, ali samo do onih iznosa koje bi tužitelj plaćao da je ima kredit u EUR.

Nije sporna zakonitost i provedba bilo kojeg dijela konverzije sukladno ZID ZPK/15 slijedom čega uopće nije bilo potrebno pozivati se u toč. 18. odluke na ogledni postupak i odluku Gos-1/2019 te odluku Ustavnog suda RH broj U-I-3685/2015 i dr. od 4. travnja 2017. Međutim, posljedice tako provedene konverzije nemaju utjecaj na ugovorni odnos na način da bi otklonile ili izmijenile učinke ugovora o kreditu do dana sklapanja Aneksa ugovoru o kreditu, a samim time i učinke ništetnosti odredbi o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli koji proizlaze iz presuda povodom

kolektivne tužbe radi nepoštenosti/ništetnosti promjenljive kamatne stope i valutne klauzule u CHF. Stoga potrošač/korisnik kredita u CHF koji je sklopio Aneks ugovora o kreditu ima pravo potraživati stečeno bez osnove temeljem ništetnih ugovornih odredbi isključivo u odnosu na razdoblje važenja ugovora o kreditu u CHF do dana provedbe konverzije sklapanjem Aneksa ugovoru o kreditu, a u vidu razlike preplate koja je dobivena konverzijom i one koja bi mu pripadala temeljem posljedica ništetnosti ugovora o kreditu u CHF. U toč. 21. obrazloženja odluke navodi se „Sklapanjem Aneksa Ugovoru o kreditu na temelju odredbi ZID ZPK/15 kojim su stranke iznova od dana sklapanja Ugovora o kreditu uredile svoje odnose u pogledu valute obveze i promjenjivosti kamatne stope, na valjan način, ugovoren među strankama, prestala je obveza tuženice (čl. 160. ZOO) na povrat više plaćenih iznosa s osnove ništetne odredbe o načinu promjene kamatne stope ugovornih kamata i valutne klauzule u CHF, a koja bi obveza proizlazila iz opće odredbe obveznog prava (čl. 111. st. 1. ZOO)“. Takva tvrdnja i izraženo pravno shvaćanje svodi se na to da nakon sklapanja Sporazuma o konverziji treba uzeti kao da nikada nije postojao Ugovor o kreditu u CHF sa svim svojim pravnim učincima (pa tako i onim negativnim u vidu enormnog povećanja tečaja i stvaranja dužničke krize) u razdoblju od sklapanja osnovnog ugovora pa do sklapanja Aneksa ugovoru o kreditu.

Toč. 21. obrazloženja odluke neprihvatljiva je s aspekta primjene prava RH i dosadašnje sudske prakse VSRH. Naime, VSRH je u svojoj odluci Rev-18/2018-2 od 26. svibnja 2020. jasno izrazio pravno shvaćanje da se može isticati ništetnost ugovora ili pojedinih njegovih odredbi iako je ugovor prestao važiti ili je raskinut. U konkretnom slučaju osnovni ugovor o kreditu nije prestao važiti niti je raskinut, već je samo redefiniran u pogledu valute obveze. Ne radi se o nikakvom *lex specialis* kod ZID ZPK/15 koji bi derogirao opće odredbe Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“, broj 35/05-155/23), iz čl. 323. st. 1., 324. st. 1. te 1111. st. 1. i 1115. ZID ZPK/15, kao što je ranije navedeno, već je to zakon čiji je cilj bio otkloniti dužničku krizu, a ne rješavati pitanje nepoštenosti i ništetnosti iz osnovnog ugovora o kreditu, a što nije niti mogao jer u vrijeme njegovog donošenja devizna klauzula uopće nije bila ništetna. Potrošač/korisnik kredita u CHF koji je prihvatio konverziju jednako je trpio do dana konverzije enormno povećanje tečaja CHF kao i potrošač/korisnik kredita u CHF koji nije mogao sklopiti Sporazum o konverziji ili nije želio (ovih zadnjih je bio zanemarivi broj).

U toč. 22. odluke navodi se „Kod toga ovaj sud napominje da nije pravno odlučno u kakvom su položaju oni potrošači koji su prihvatili konverziju u odnosu na one koji nisu jer je to bio izbor kojeg je ZID ZPK/15 jasno definirao i u slučaju tog izbora potrošači koji su prihvatili konverziju više se ne nalaze u položaju dužnika iz kredita s valutnom klauzulom u CHF. Dakle, radilo se o valjanom izboru koji je učinjen od strane korisnika kredita i potrošača i u skladu sa zakonom čija ustavnost i zakonitost nije dovedena u pitanje. Stoga nema nejednakosti tužitelja pred zakonom i sudovima kako to navodi tužitelj jer na potrošače koji su konvertirali kredit primjenjuje se specijalni propis ZID ZPK/15 na temelju kojeg je konverzija kredita provedena i između stranaka zaključen Aneks ugovoru o kreditu koji izaziva pravne učinke.“ Smatram da je takav zaključak potpuno pogrešan iz svih do sada navedenih razloga, ali i iz razloga jer on implicira da su takvi potrošači slobodno i informirano učinili valjani izbor i zapravo se pristali odreći eventualnih potraživanja na temelju nepoštenih i ništetnih odredbi o valutnoj klauzuli u CHF.

Zaključak i pravno stajalište iz toč. 22. odluke „o slobodnom i informiranom izboru“ je neprihvatljivo obzirom na sve okolnosti u vrijeme donošenja ZID ZPK/15 i sklapanja

Sporazuma o konverziji. Tada je potrošaču bilo poznato da je promjenljiva kamatna stopa ništetna, da je devizna klauzula u CHF valjana i da je potpuno neizvjesno hoće li Ustavni sud RH intervenirati i ukinuti tadašnju odluku VSRH, a također mu je vrlo dobro bilo poznato da je zbog rasta tečaja u teškoj financijskoj i životnoj situaciji. Nikako ne mogu prihvatiti da je u takvim okolnostima potrošač i korisnik kredita „slobodno, informirano i valjano prihvatio Sporazum o konverziji“. Nije prihvatljivo ni obrazloženje dijela točke 22. obrazloženja, koje glasi:

„Stoga nema nejednakosti tužitelja pred zakonom i sudovima kako to navodi tužitelj jer na potrošače koji su konvertirali kredit primjenjuje se specijalni propis ZID ZPK/15 na temelju kojeg je konverzija kredita provedena i između stranaka zaključen Aneks ugovoru o kreditu koji izaziva pravne učinke. Nasuprot tome, na potrošače koji nisu proveli konverziju svog kredita navedeni lex specialis nije moguće primijeniti i stoga se ne radi o usporedivoj pravnoj situaciji.“ Upravo suprotno takvim navodima, na taj način je za isto razdoblje trajanja negativnih posljedica kredita u CHF za dvije kategorije korisnika kredita (koji nisu sklopili Sporazum o konverziji i koji su isti sklopili) provedena različita restitucija u odnosu na nepoštene i ništetne odredbe osnovnog ugovora o kreditu. Jedni su dobili potpunu restituciju u skladu s čl. 1111. st. 1 i 1115. ZOO, a drugi su izjednačeni sa korisnicima kredita u EUR i ovom odlukom im je priznata samo zatezna kamata na preplaćene iznose na temelju nepoštenih i ništetnih odredbi o promjenljivoj kamatnoj stopi i deviznoj klauzuli u CHF. Time su korisnici kredita u CHF koji su prihvatili konverziju nejednaki pred zakonom i sudovima i „zapravo su kažnjeni“ jer su donijeli jedinu moguću i razumnu odluku i prihvatili Sporazum o konverziji.

Neodrživost obrazloženja iz odluke u vezi nejednakosti pred zakonom i sudovima najbolje pokazuje ustaljena i stabilna praksa VSRH koja korisnicima kredita u CHF koji nisu proveli konverziju i koji su tužbama zatražili restituciju temeljem čl. 1111. st. 1. i 1115. ZOO zbog nepoštenih i ništetnih odredba Ugovora o kreditu u CHF nije uspostavila pravičnu ravnotežu sa korisnicima kredita u EUR, već im je dosuđivala punu restituciju prema početnoj kamatnoj stopi i početnom tečaju CHF sa zateznim kamatama od dospijea svakog pojedinog iznosa pa do isplate.

Toč. 23., 23.1. i 23.2. obrazloženja odluke uopće nisu od značenja za odluku u ovoj pravnoj stvari jer se navodi u tom dijelu obrazloženja odnose na zaštitu potrošača općenito na tržištu. Nadalje, navodi da se „zaštita potrošaču pruža unutar uvjeta i ponude na domaćem tržištu te da pravo potrošača da mu se uspostavi pravna i činjenična situacija u kojoj bi se potrošač nalazio da nepoštenih odredbi nije bilo se ne može ostvariti izvan uvjeta konkretnog tržišta – u ovom slučaju financijskih usluga koje su u to vrijeme postojale na tržištu“ je potpuno pogrešna i neutemeljena. Drugim riječima, restitucija je jedino moguća na način da korisnici kredita u CHF koji su sklopili Aneks ugovora o kreditu izjednače s onima koji su imali kredit u EUR. Takvi navodi su neprihvatljivi i neutemeljeni iz najmanje dva razloga. Prvi je razlog naveden zbog stabilne i ustaljene prakse VSRH u vezi restitucijskih zahtjeva potrošača/korisnika kredita u CHF koji nisu proveli konverziju i kojima pravična ravnoteža nije uspostavljena izjednačavanjem s korisnicima kredita u EUR. Drugi razlog je vrlo jednostavan, jer se radi o ništetnosti odredaba ugovora i gdje je posljedica povrat svega danog na temelju takvih odredaba primjenom instituta stjecanja bez osnove (čl. 1111. st. 1. i čl. 1115. ZOO).

Odlukom proširenog vijeća VSRH od 27. svibnja 2026. djelomično je prihvaćena revizija tužitelja te je u odgovoru na pitanje zbog kojeg je tužitelju dopuštena revizija odgovoreno da istome pripadaju zatezne kamate na sve mjesečne preplaćene

iznose na temelju nepoštenih i ništetnih odredbi osnovnog ugovora o kreditu u CHF od sklapanja ugovora pa provedene konverzije. Dakle, priznaje mu se samo zatezna kamata, ali ne i preplaćena glavnica umanjena za priznatu preplatu u konverziji. Mišljenja sam da se radi o neodrživoj konstrukciji da se za isto razdoblje priznaje samo kamata, a ne i glavnica, i kada je potpuno jasno da je u konverziji priznat samo preplaćeni iznos kao da je korisnik imao kredit u EUR u istom razdoblju. Također bi proizlazilo iz obrazloženja odluke da nakon sklapanja Aneksa ugovoru o kreditu na korisnika kredita ne utječe uopće činjenica kasnijeg utvrđenja ništetnosti devizne klauzule, a onda se ipak priznaju učinci odluke o ništetnosti devizne klauzule, ali samo za zatezne kamate.

Primarno pravo Europske unije proklamira visoku razinu zaštite potrošača što proizlazi iz odredbi čl. 4. st. 2. pod (f), čl. 12., čl. 114. st. 3. i čl. 169 Ugovora o funkcioniranju EU kao i čl. 38. Povelje EU o temeljnim pravima. Stoga je potrebno uzeti u obzir i relevantnu sudsku praksu Suda EU. Tako je Sud EU u presudi od 14. ožujka 2019. u predmetu broj C-118/17, Dunai c/a Erste bank Hungary, zauzeo pravno shvaćanje „da nacionalni sud mora provjeriti je li nacionalni zakon omogućio pravnu uspostavu, pravno i činjenično, situacije u kojoj bi se potrošač nalazio da takva nepoštena odredba nikada nije postojala, osobito uspostavom prava na povrat svih koristi koje je trgovac neopravdano stekao na štetu potrošača, na temelju nepoštenih odredbi.“ Drugim riječima, niti zakonom se ne može ograničiti pravo potrošača na punu restituciju kod nepoštenih i ništetnih odredbi potrošačkog ugovora. Prigovor da je u slučaju ZID ZPK/15 potrošač/korisnik kredita dobrovoljno prihvatio konverziju, nije od značaja iz razloga obrazloženih u toč. 4.12. iz kojih razloga jasno proizlazi o kakvoj se „dobrovoljnosti“ radilo. Navedeno se odnosi na pretpostavku da je ZID ZPK/15 zaista imao u vidu rješavanje pitanja nepoštenih i ništetnih odredbi Osnovnog ugovora o kreditu u CHF (a nije, niti je mogao iz svih ranije navedenih razloga).

Tvrdnja da je potrošač/korisnik kredita dobrovoljno, informirano i valjano prihvatio sklapanje Aneksa ugovoru o kreditu i da je time regulirao pitanje nepoštenih odredbi Osnovnog ugovora o kreditu u suprotnosti je sa presudom Suda EU od 9. srpnja 2020. u predmetu broj C-452/18, XZ c/a Ibercaja Banco SA u kojoj je zauzeto pravno shvaćanje „da se korisnik kredita može nagoditi (sklopiti sporazum) sa davateljem kredita u pogledu nepoštenih i ništetnih odredbi, ali samo pod uvjetom da su potrošaču bili u cijelosti poznati svi parametri i uvjeti nepoštenih i ništetnih odredbi ugovora o kreditu.“ U odnosu na nepoštenih odredbi o valutnoj klauzuli iz ugovora o kreditu u CHF odluka u kolektivnom sporu uslijedila je tek tri godine nakon sklapanja dodatka osnovnom ugovoru o kreditu i provođenju konverzije te potrošači i korisnici kredita zasigurno nisu mogli u cijelosti imati sve informacije i sagledati u cijelosti koje su sve odredbe nepoštenih i ništetnih u konkretnom ugovoru i kada bi se jedino mogli pravovaljano odreći tih svojih prava. Navedeno se također odnosi na pretpostavku da je ZID ZPK/15 zaista imao u vidu rješavanje pitanja nepoštenih i ništetnih odredbi Osnovnog ugovora o kreditu u CHF (a nije, niti je mogao iz svih ranije navedenih razloga).

U presudi Suda EU u predmetu C-567/20 od 5. svibnja 2022., donesenu u povodu zahtjeva za prethodnu odluku na temelju čl. 267. Ugovora o funkcioniranju Europske Unije koji je uputio Općinski građanski sud u Zagrebu, Sud EU dao je tumačenje o području primjene *ratione temporis* i *ratione materiae* Direktive Vijeća 93/13/EEZ od 5. travnja 1993. o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima u podudarnoj činjeničnoj i pravnoj situaciji. Međutim, Sud EU je također izrazio stajalište u toj odluci

da se pretpostavlja da je zakonodavac uspostavio ravnotežu među strankama svojom intervencijom (ZID ZPK/15), a na nacionalnom sudu je da to ispita. Smatram da sve što je navedeno u ovom izdvojenom mišljenju predstavlja pravu kumulaciju razloga da se može zaključiti kako zakonodavac donošenjem ZID ZPK/15 to nije učinio.

Također je ovom odlukom Vrhovnog suda Republike Hrvatske dovedena u pitanje zaštita temeljnih ljudskih prava tužitelja iz čl. 14. st. 2, čl. 26. i čl. 29. st. 1. Ustava kao i čl. 6. st. 1. Konvencije, odnosno do kršenja jednakosti pred zakonom i sudovima te kršenja prava na pravično suđenje. Nejednakost pred zakonom i sudovima ogleda se u tome što je korisniku kredita za isto razdoblje priznata samo zatezna kamata na preplaćene iznose na temelju nepoštenih i ništetnih odredbi temeljnog ugovora, a onima koji nisu mogli ili nisu htjeli prihvatiti konverziju priznaje se puna naknada i restitucija zbog istih nepoštenih odredbi temeljnog ugovora.

6.2. Na opisani način napravljena je diskriminacija korisnika kredita u CHF koji su prihvatili konverziju i za koje se odlukom od 27. svibnja 2026. zapravo vrši izjednačavanje s korisnicima kredita u EUR (priznaje im se samo zatezna kamata na preplaćene iznose zbog nepoštenih odredbi temeljnog ugovora), a to izjednačavanje nije učinjeno za one korisnike kredita koji nisu proveli konverziju već im je na temelju pravila o stjecanju bez osnove omogućena puna restitucija. Postavlja se pitanje za koga je onda donesena presuda u kolektivnom sporu o ništetnosti devizne klauzule u CHF tri godine nakon donošenja ZID ZPK/15? Prema odluci od 27. svibnja 2026. u ovom predmetu izgleda samo za minoran broj potrošača/korisnika kredita u CHF koji nisu imali pravo na konverziju prema ZID ZPK/15 (oni koji su mogli sklopiti Aneксе temeljnog ugovora, a to nisu učinili je bio zanemariv broj). Na opisani način došlo je i do povrede temeljnog prava na pravično i pošteno suđenje iz čl. 29. st. 1. Ustava i čl. 6. st. 1. Konvencije.

Stupanjem na snagu ZID ZPK/15, kao i potpisivanjem Aneksa ugovoru o kreditu ni na koji način nisu stavljene izvan snage odluke sudova u kolektivnom sporu na kojima se temelje osnove tužbenih zahtjeva za isplatu razlike temeljem dobivene pretplate konverzijom i one koja bi pripadala korisniku kredita temeljem posljedica ništetnosti odredbi osnovnog ugovora, sve obzirom da su iste odluke obvezujuće i za sud u svakom pojedinačnom postupku restitucije. Obzirom na navedeno, svi pravni učinci osnovnog ugovora do dana potpisivanja Aneksa ugovoru o kreditu ostaju na snazi, a time i odluke sudova u kolektivnom sporu, kojima su učinci osnovnog ugovora ograničeni na način da je utvrđena ništetnost odredbe o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli.

Stoga je jasno da korisnici kredita i banke, sklapanjem Aneksa nisu željeli izvršiti novaciju ugovornog odnosa ili konvalidaciju ništetnih odredbi (što nije niti moguće), već su, sukladno zakonskim smjernicama i obvezi na strani tuženika, uz dobrovoljni pristanak korisnika kredita obzirom na okolnosti, za ubuduće utvrdili prava i obveze, pri čemu su retroaktivno regulirali pretplatu kao da je osnovni ugovor bio vezan za EUR, a čime nisu, niti su mogli, regulirati prava korisnika kredita u CHF temeljem ništetnih odredbi osnovnog ugovora za razdoblje do konverzije.

Niti same odredbe ZID ZPK/15 ne daju za pravo pravnom shvaćanju da nakon konverzije ne postoji više pravo potrošača na punu restituciju zbog nepoštenih ugovornih odredbi osnovnog ugovora, a također niti na jednom mjestu ne upućuju da je zakonodavac donošenjem tog propisa imao u vidu da banke i potrošači sklapanjem Aneksa ugovoru o kreditu uređuju pitanje ništetnosti ugovornih odredbi. Tu je potrebno napomenuti da čak i da je zakonodavac propisao (a nije) da nakon

sklapanja Aneksa ugovoru o kreditu korisnik kredita nema pravo na bilo kakva potraživanja temeljem nepoštenih/ništetnih odredbi osnovnog ugovora to bi trebalo zanemariti jer bi bilo u suprotnosti s pravom EU i praksom Suda EU koji je jasno izrazio stajalište da se zakonom ne može isključiti pravo potrošača na potpunu restituciju temeljem nepoštenih ugovornih odredbi. Također se iz istih razloga korisnicima kredita ne može stavljati na teret da su dobrovoljno pristali sklopiti Aneks ugovoru jer se oni svog prava na potpunu restituciju temeljem ništetnih odredbi osnovnog ugovora nisu odrekli.

Potrošač dakle, bez obzira na izvršenu konverziju kredita u valutu EUR i učinke takve konverzije, ima pravo potraživati iznose koje je banka stekla bez osnove zbog primjene ništetnih odredbi o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli u CHF, a koji su utvrđeni kao razlika plaćenog u odnosu na ono što je trebalo platiti po početno ugovorenoj kamatnoj stopi i početnom ugovorenom tečaju kune u odnosu na CHF (pravo na glavnice i zatezne kamate), a sve umanjeno za preplatu priznatu i obračunatu u konverziji.

23. Stoga sud prihvaća ovaj dio tužbenog zahtjeva za isplatom 11.915,95 eur s zateznim kamatama od prvog idućeg dana nakon plaćanja pojedinoga mjesečnog obroka, kao dana dospelosti.

24. Sud je odbio tužbeni zahtjev u dijelu u kojem zahtijeva isplatu razlike glavnice od 7.620,15 eura s zateznim kamatama od 30. rujna 2015. godine do isplate, kao u točki II izrjeke, koja svota je utvrđena tablicom 3. mišljenja računovodstvenog vještaka, koji nalaz i mišljenje sud prihvaća zbog prethodno obrazloženih razloga.

25. Nije prijeporno da je konverzija provedena sukladno odredbi čl. 19.c Zakona o potrošačkom kreditiranju. Tuženik je konvertirao glavnice kredita u CHF u kunskoj protuvrijednosti u valutu EUR te je potom primijenio na tako konvertiranu glavnice kamate na kredite. Tuženik je razliku preplaćenih iznosa koristio za zatvaranje budućih mjesečnih anuiteta, sukladno čl. 2. dodatka ugovoru o kreditu. Kako tuženik nije konvertirao glavnice kredita u visini koja je utvrđena na dan konverzije već je konvertirao glavnice kredita u CHF koja je ugovorena i to na dan isplate kredita te kako tužitelj nije bio u obvezi vratiti konvertiranu visinu glavnice utvrđene na dan konverzije u valuti CHF to tužitelj neosnovano zahtijeva isplatu razlike glavnice. U konačnici sud je u ovoj pravnoj stvari dosudio tužitelju preplaćene iznose tako da je primijenjen tečaj CHF na dan isplate kredita tijekom cijelog ugovornog razdoblja do dana konverzije pa kako su tužitelju dosuđeni preplaćeni iznosi prema početnom tečaju za CHF te kako je tuženik proveo konverziju sukladno Zakonu o potrošačkom kreditiranju to tužitelj neosnovano zahtijeva preplaćeni iznos glavnice. Nadalje sud ističe da je tuženik primijenio visinu tečaja kako je propisano čl. 19.c. ZID Zakona o potrošačkom kreditiranju po točkom 7. i 8. koja glasi:

"7. iznos preostale neotplaćene glavnice u EUR i kunama s valutnom klauzulom u EUR utvrđuje na dan 30. rujna 2015., kao razlika novog otplatnog plana utvrđenog sukladno točki 3. ovoga stavka i uplaćenih iznosa utvrđenih sukladno točki 4. ovoga stavka, pri čemu iznos preplate utvrđen u točki 5. ovoga stavka ne umanjuje iznos preostale neotplaćene glavnice u EUR i kunama s valutnom klauzulom u EUR, a

manje uplaćeni iznos utvrđen u točki 6. ovoga stavka namiruje se sukladno sporazumu vjerovnika i potrošača,

8. učinak konverzije utvrdi kao razlika:

– stanja neotplaćene glavnice u CHF i valutnoj klauzuli u CHF evidentirane u poslovnim knjigama vjerovnika na dan 30. rujna 2015. izračunata u EUR i u kunama s valutnom klauzulom u EUR, po tečaju primjenjivom na dan 30. rujna 2015., a koji tečaj je jednak tečaju one vrste koji je vjerovnik na taj datum primjenjivao na kredite iste vrste i trajanja u EUR i u kunama s valutnom klauzulom u EUR, pri čemu se ograničenje tečaja iz članka 11.d ovoga Zakona odnosi na obroke odnosno anuitete u CHF i valutnoj klauzuli u CHF koji dospijevaju do isteka roka ograničenja iz članka 11.d ovoga Zakona i

– iznosa neotplaćene glavnice iz točke 7. ovoga stavka."

26. Kako je dakle tuženik proveo izračun prema odredbi čl.19.c. ZID Zakona o potrošačkom kreditiranju te kako nije bila obveza tuženika primjenjivati povoljniji tečaj pa je sud odbio tužbeni zahtjev u tom dijelu, a ostali prigovori nisu obrazlagani kao nepotrebni.

27. Pri tome se ističe i da Ustavni sud Republike Hrvatske u svojoj odluci broj U-I-3685/2015. i dr. od 4. travnja 2017.godine nije prihvatio prijedloge za pokretanje postupka za ocjenu suglasnosti s Ustavom Zakona o izmjeni i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju ("Narodne novine" broj 102/15.) kao i prijedloge za pokretanje postupka za ocjenu suglasnosti s Ustavom Zakona o izmjeni i dopunama Zakona o kreditnim institucijama ("Narodne novine" broj 102/15.). Ustavni sud Republike Hrvatske u svom obrazloženju u bitnom navodi ..."Ustavni sud, kada odlučuje o osnovanosti prijedloga za ocjenu suglasnosti osporenih odredaba ZID ZPK-a i Zakona o izmjeni i dopunama Zakona o kreditnim institucijama u konkretnom slučaju, ostaje pri svom stajalištu, izraženom u rješenju od 11. studenoga 2016., da su ZID ZPK i Zakon o izmjeni i dopunama Zakona o kreditnim institucijama posebni zakoni ne-sistemskog karaktera s trajnim učinkom kojima su uvedene specifične interventne zakonske mjere javnopravnog karaktera donesene u cilju otklanjanja neravnoteže u vjerovničko-dužničkim odnosima u slučaju CHF kredita." (točke 17. do točke 33. rješenja Ustavnog suda Republike Hrvatske).

28. Samim tim, kad se uzme u obzir što obuhvaća ova tzv. razlika glavnice, kako je prethodno obrazloženo tj. u biti je to valutna razlika, nije osnovan prigovor zastare za taj dio zahtjeva, sve kako je obrazloženo za neosnovan prigovor zastare za samu valutnu klauzulu u CHF-u.

29. Zatezne kamate su dosuđene po stopi sukladno odredbi čl. 29. st. 1. i 8. Zakona o obveznim odnosima, uz uvećanje od 5 tj. 3 postotna boda jer nije riječ o trgovačkom ugovoru, a na parbeni trošak teku po odredbi čl. 151, st. 3. Zakona o parničnom postupku.

30. Na osnovi odredbe čl. 154, st. 2. Zakona o parničnom postupku, budući je tužitelj uspio s 61%, tužbenog zahtjeva, tuženik s 39%, a razlika je 22%, to je

primjenom tbr. 7, 8 i 9 OT sud tužitelju priznao trošak odvjetničkog zastupanja i to za tužbu, podnesak 11.3.2023., 23.4.2025., i 19.8.2026. te ročišta 8.9.2023., 9.2.2024., 6.3.2025., 2.10.2025. i 14.9.2026. dosudio po 500,00 eura, podnesak 10.2.2026. od 500,00 eura nije priznat kao nepotreban, te ročište za objavu od 100,00 eura što je ukupno 4.600,00 eur, uvećano za PDV od 1.150,00 eur, sudsku pristojbu na tužbu 119,40 eura, što je ukupno 5.869,40 eur, a 22% toga je 1.291,27 eur, uvećano za trošak vještačenja od 400,00 eur u cijelosti kao nužan za uspjeh u postupku, što je 1.691,27 eur.

U Zagrebu, dana 30. rujna 2026. godine

Sudac
Nikola Raguz

POUKA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude nezadovoljna stranka može uložiti žalbu Županijskom sudu u roku 15 dana od uručenja prijepisa. Žalba se podnosi putem ovoga suda.

DNA:

- pun. tužitelja
- pun. tuženika

Broj zapisa: **9-3088d-ceae7**

Kontrolni broj: **0d382-cc330-a8ced**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski građanski sud u Zagrebu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.